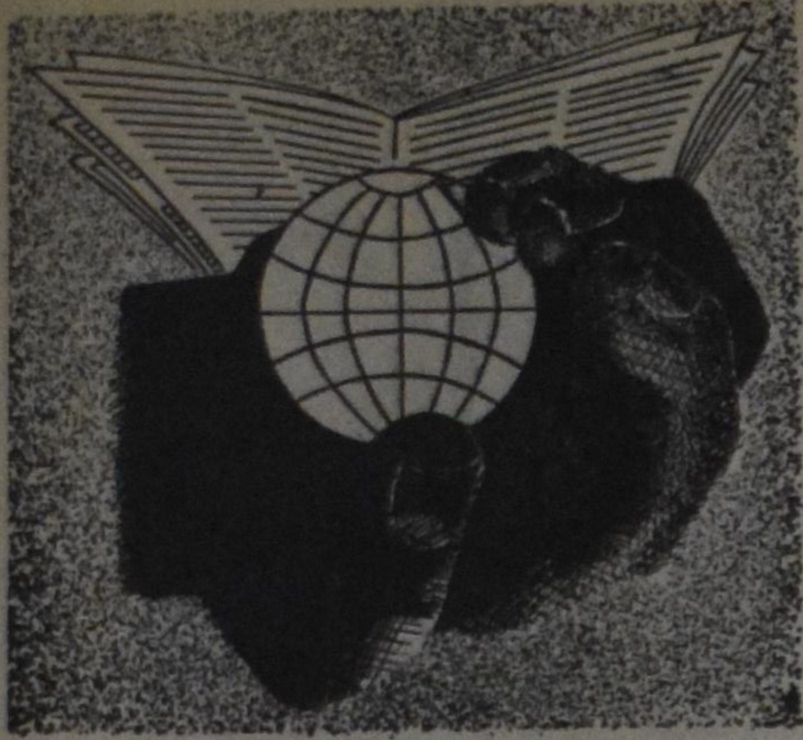
SEPTEMBER 18th, 1969 — No. 292 — 25th YEAR OF PUBLICATION

Jan.
Rev. J.W. Van Weelden
17 Tweedsmuir Ave. E.
Chatham, Ont.

CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. • Authorized as Second Class Mail. Registration number 0-0451.

THEY TOO HAVE HEARD

by Rev. Chester Schemper

The great mission of the church is to communicate the Gospel of the Lord Jesus Christ. Christ, himself, commissioned the church when He declared before His ascension, "Go ye therefore, and teach all nations, baptizing them in the name of the Father, and of the Son and of the Holy Spirit: Teaching them to observe all things whatsoever I have commanded you: and, lo I am with you alway, even unto the end of the world." Matt. 28:19, 20. This mission of the Church is to present Christ as Saviour and Lord, so that it may be said concerning all men, that they too have heard.

One of the families in Mexico listening to their transistor (they have no electricity). In the background is one of those adobe clay walls, upon which the father wrote texts from the Bible.

Many avenues of reaching the masses of Mexico are used. The Lord has given us many inventions and discoveries which have proven effective methods of communicating the Gospel. The printing press has given the avenue of the printed page. Thus tracts, New Testaments, Bibles and Gospel portions can be carefully distributed, leaving a continuous witness even after the personal contact has been made. Sight sound projection of films with a distinct Gospel message has proven an effective method of reaching many. To the masses of Mexico the showing of a film attracts many who would not come to hear an evangelist. Among these discoveries and inventions is also the ability to transmit the Gospel by radio. One important factor in radio broadcasting is the appearance of the cheap transistor battery operated radio. This is especially important in a land as Mexico where there are thousands of people in remote desert and mountainous areas who have no electricity. In the most remote areas of Mexico, one will see people listening to a transistor radio. It is not uncommon to see a man listening to his transistor radio as he rides down the trail on his burro or a woman washing her clothing in a stream listening to a radio on the bank or hanging in a nearby tree.

We are grateful for the Spanish broadcast of the Back to God Hour in Mexico with Rev. Juan Boonstra as radio pastor. The program in Mexico is called, "La Antorcha Espiritual", and is broadcasted over 40 different radio stations each Sunday morning at 8 a.m. Each Sunday morning the Gospel message goes over God's airwaves, traveling across desert expanses and over rugged mountain ranges and reaching homes in every area of Mexico. Our great burden for the unreached of Mexico is that they too may hear.

In all mass methods of evangelism, the effectiveness is often difficult to determine. It is dependent upon the personal response of the people who have been reached. We will never know exactly how richly the Lord has blessed these avenues of witness. We are encouraged with the responses and testimonies we receive from our radio audience. Let me share with you one response from the San Luis Potosi area.

Some time ago a family from the village of San Miguel de Mesquitec in the desert area about 40 miles west of San Luis Potosi wrote in to the Rev. Boonstra that they listened each Sunday morning to our program. They told of blessings from and appreciation for the program and expressed a desire for the beginning of some evangelistic work in their village. This letter was referred to our Mexican field. Several months ago the Rev. Pott visited the family and left with the promise that he would return. With the fulfillment of this promise, Rev. Pott, a seminary student and the writer went to further explore the possibility of beginning Gospel services in this area. It was an eventful and most rewarding trip.

Sunday morning early we left San Luis Potosi. After 20 miles of paved highway, we had to travel down winding trails through a desert area. We passed through several villages. In each village we would have to ask which trail out of the village led to San Miguel de Mesquitec. There are no signs and one has to ask to find the correct trail to his destination. After miles of dusty cactus bordered trails, we reached the village. The primitive homes were all of adobe clay construction. The people are very poor, many living on an annual income of less than $125.00. We were warmly greeted by the family. They were the only family in the village with a genuine interest in the Gospel. Their primary contact with the Gospel had been a distributed Bible, a Bible correspondence course, and the radio. What a thrill it was to hear their personal testimony of a faith in Jesus Christ. They again expressed their joy in listening to our radio program. The father had painted one of the adobe clay walls of his home upon which he writes various texts from the Bible for his family to learn (see picture). After a time of Christian fellowship, it was decided that we should go to a brother who lived in the village of Pino Suarez 8 miles away. Upon arrival at the home of the brother we were again warmly greeted and invited into their humble home.

After a short time in Pino Suarez, neighbors were invited to a Gospel service in their home. The crowd at this first service was not large but those present heard the Gospel, some perhaps for the first time. We were invited to return in the future for another service. We then returned to San Miguel. After our return the father immediately went out inviting his neighbors for a Gospel service in his home. In the meantime his wife served us food. After our dinner, the Gospel was again preached. In each of these villages there is no evangelical church or mission. We were asked to return within a month at which time we will send a student who will assist them in calling on the people and inviting them to the Gospel services.

In a sense, two missions have started here. A contact with an unreached area has been established. We trust with the assistance of a worker that the Lord will bless. An evangelistic service will be held monthly to reach the people of these villages which number over 4,000.

God's airwaves have not only been used to bring the Gospel to these people, but through them we have established a contact whereby we will be able to reach many more and we trust ultimately a body of believers will be brought forth. Thus the radio broadcast has been used to conceive an established mission.

Here we see the fruits of mass evangelism emerging into the possible birth of a body of believers which we trust will develop into a self-propagating, self-governing and self-sustaining congregation of Jesus Christ. We are not satisfied that only these families have come to know Christ; we are concerned also about their non-Christian neighbors. Our desire is that they too may hear. La Antorcha Espiritual has been used to reach these two families so that they may reach others. Our desire concerning the many unreached of Mexico, is that it may be said of them, that they too have heard.

GEORGETOWN, ONT.
HARLEM (N.Y.) YOUTH IN

It all started because Rev. Gordon Negen spoke at the Ladies Convention last winter about Harlem and its peculiar problems.

Then one of our ladies phoned me and asked: "Couldn't we at least do something for them?" Of course, I had to admit, we could at least do something. So we did something. Appoint a committee of the initiative-takers, a member of the evangelism committee and several of our Calvinettes and Cadet counselors. That was in February.

The result of discussions and correspondence with our Manhattan Christian Reformed Church was that 35 youngsters from Harlem, ages 7-14, connected with our church as members or as participants in some of its programs, were going to come and stay with our families for 17 days. The transportation costs were borne by our church. We held a bake-sale and a special collection for it. The Manhattan church took care of insurance. With great anticipation we looked forward to the experience. Also with some anxiety. How would things turn out? Would we be able to cope with the problems that, no doubt, might arise?

Now, looking back, we must say: What a marvelous and enriching experience it has been. We believe, yes, for our young black friends, but also for us. Problems? Very minor, negligible and they could so quickly and easily be solved, because they were caused only by inexperience in such a project.

During the first 10 days we held a community Vacation Bible School. We figured that in that way our visitors had an opportunity every morning to see each other. And this proved to be right. For the only case of home-sickness turned out to be one, who couldn't attend because the bus didn't come close enough. The V.B.S. was — like all other activities — not compulsory, but it worked out fine. We had announced our Harlem Youth Project beforehand in the local newspaper and our attendance of "community" children was almost time and a half of what it was last year! Besides that we received quite a good show of interest from other newspapers as well.

Other activities of the Harlem and Georgetown youngsters combined were a camp-out, a hayride, a hike on the famous Bruce trail and some baseball and other games with in conclusion a weiner roast.

For the rest the foster-families were expected to entertain them. And this went all very well. Maybe our suburban situation on the fringe of our beautiful hills and streams, yet so close to Toronto, fitted the project very well, but it was the eager willingness of the congregation more than anything else that did it.

It wasn't a hard chore though! We really enjoyed having these kids: they were really nice and appreciative of what we did and several of them told us what a ball of a time they had.

It has brought the black child and his family and life closer to our understanding and heart.

When finally they took off again tears glinted in several eyes of children as well as foster parents. And the Lord willing we hope that they can come back again next year.

We wish to share this event with other churches especially in Canada. For we hope that other congregations in suitable environment may consider following our example. We will gladly share any information which you feel needed to start a similar project. We already felt in our hearts something of the truth of the word of our Lord: What you have done to some of these my little brothers and sisters, you have done it to Me.

Al. J. VandenPol,
4 Flamingo Court,
Georgetown, Ont.

FROM AN ACCOMPANYING LETTER FROM REV. VANDEN POL:

It has been a marvellous and blessed experience for our congregation and we would like other congregations, in and outside of the Christian Reformed Church, if possible and if suitable located for such a project to do the same next year. Mr. Rowe, an elder from the Manhattan Church and a negro himself, said that there are many more children who could benefit from such a vacation. Living in with white families was for most of them, if not for all a completely new experience, as it was for us the other way round. We certainly have grown in understanding the negro life in the big city and the plight of these people as far as trying to become equal and accepted.

LAGGING BEHIND

Church Announcements

CHR. REF. CHURCH

Called

to Conrad, Mont. (U.S.A.), Rev. G. Bieze of Taber-Vauxhall, Alta.

to Kingston, Ont., Rev. J. C. Verbrugge of Rochester, N.Y.

to Part Alberni, B.C. and Medicine Hat, Alta., Candidate L. Dekens.

to Strathroy East, Ont., Rev. N. VanderKwaak of York, Ont.

Accepted:

Port Alberni, B.C., Cand. L. Dekens.

Declined

Medicine Hat, Alta., Cand. L. Dekens.

CAN. REF. CHURCHES

Called

to Coaldale, Alta., (by acclamation), Rev. M. Van Beveren of Fergus, Ont.

to Bampton, Ont., Rev. W. Triemstra of Vrouwenpolder (Holland).

Declined

Smithville, Ont., Rev. P. Kingma of Smithers, B.C.

INSTALLATIE
Ds. R. A. HARTMANS ALS PREDIKANT VAN DE REFORMED CHURCH, MAPLE LEAF DRIVE 176 IN TORONTO

Op woensdagavond 10 september om 7.30 uur zal Ds. R. A. Hartmans worden bevestigd als predikant bij de Reformed Church of Toronto, Ont.

Het is met dankbaarheid dat de gemeente van de Maple Leaf Drive Reformed Church de welkomstmat uitlegt voor de nieuwe predikant. Sinds het afscheid van Ds. J. Opmeer in april j.l. had de kerkeraad de taak een nieuwe predikant te beroepen. Het was een fijn bericht voor de gemeente toen het bekend werd dat Ds. Hartmans van Lethbridge, Alta. het beroep had aangenomen.

Ds. Hartmans is geen onbekende voor velen in Toronto, die zich o.a. zijn jeugd-organisatie talenten nog herinneren. In de 1½ à 2 jaar dat hij hier vertoefde ontbrak het niet aan vrienden. Hoewel geboren in Medan, Indonesië, heeft Ds. Hartmans zijn jeugdjaren in Holland doorgebracht. Zelfs Ds. van Kuiken, vroeger in Toronto — nu in Barrie, kan zich hem nog herinneren toen hij het Lyceum bezocht. Er was toen reeds sprake van dat Roeland voor predikant zou studeren.

In 1957 vertrok hij van Toronto naar Pella, Iowa, om zijn verdere studie aan te vangen. In 1960 ontving hij zijn "Bachelor of Arts" degree. Aan zijn "bachelor" bestaan kwam terzelfdertijd een einde doordat hij in het huwelijk trad met een medestudent, Miss Carol Jean Webster.

Hierop volgde zijn intree in het New Brunswick Theological Seminary, New Brunswick, N.J., waar het "Bachelor of Divinity" degree aan hem werd uitgereikt in 1963. Alsof 6 jaar studie nog niet voldoende was, vertrok Ds. Hartmans in '63 naar Holland voor een jaar studie aan de Universiteit in Utrecht. In 1964 verwelkomde de gemeente van de Hope Reformed Church in Lethbridge hem als hun nieuwe herder en leraar. Nu is het helaas hun taak om een nieuwe predikant te beroepen.

Op zondag 7 september om 10 uur 's morgens zal Ds. Hartmans zijn eerste preek houden voor zijn gemeente aan de Maple Leaf Drive in Toronto. De officiële installatie zal echter plaats vinden op woensdagavond 10 september, des avonds om half acht.

J. J. Veenstra.

"ANNIVERSARY"

Development of the Canadian West

The other day, when rummaging through my desk, I came across a paper I wrote 16 years ago as an assignment for a course in "History of the Canadian West" I was taking at the University of Alberta. When reading it over again I thought that there might be some person living somewhere who would be interested to hear about it if . . . there were only an occasion, something like an anniversary or otherwise, which would justify to have it printed in Calvinist-Contact.

That occasion presented itself in this week's Calvinist-Contact. There was an anniversary, and just about the first item in that article was about the same subject, at least connected with it, as I wrote that paper on. So that meant to me: some more writing to do for our Christian-Canadian weekly!

That first item I mentioned started with "Congratulations Lacombe!" It was about the completion of the first Reformed Christian School in Alberta, the second in whole Canada at that time. That school was in Woody Nook.

For three years I had the privilege to be principal of that school, Miss Sophia Haan being in charge of the primary grades, while I myself was teaching grades 5 through 9. The title of my assignment for the summer-school course was, "My community considered in its relation to the historical development of the Canadian West."

The paper is far too long to reprint it as a whole, and has too many details more boring than interesting. So I'll try to shorten it up a bit.

Woody Nook comprises an acre of some 17 sq. miles and lies 8 mi. west and 3 mi. south of the town of Lacombe. To the northwest it borders on Gull Lake and it is surrounded by the school-districts of Gull Lake, Aspelund, Blindman, Mountain Grave, Spruceville and Sunnycrest. It lies just in the centre between Lacombe, Bentley and Blackfalds, and to the southwest, beyond Blindman River is Sylvan Lake, an important summer resort, with to the east the much smaller Jackfish Lake.

Originally Woody Nook was an urban district because it included the village Aspen Beach, but after 1936 it was absorbed by the larger unit of Lacombe.

It would take too long to lead you through all the details about soil, vegetation, climate, wildlife, agriculture, first settlers, organizing the community, transportation and communication, etc. It might interest you, though, to hear about one of the last chapters: Influx of settlers from Holland and their contribution to the development of the district. But first this much to give you an idea about soil, climate and transportation around Woody Nook half a century ago.

There were many sloughs in the district, and much of the country was muskeg and swamps. All the old trails went through sloughs. In 1902 a farmer said to one who had sold him a farm in the district: "I asked you to sell me a farm, not a lake." In 1927 one of the settlers found on his land the remains of a beaverdam! Memento of the glorious times of the fur trade! Roads were bad at that time. Once on a rainy day a farmer had managed in some way or another to reach town.

"How is the road?" asked his friend.

"The road? The road? What about the road? Didn't you know we have a new road now?"

". . .? . . .? . . .?

"Yes, man, the new road! Just one foot below the old one!"

In case you might in this way get a very unfavorable impression about Woody Nook I want to add immediately that Woody Nook is one of the finest and most fertile regions in Canada, because of its soil as well as its climate. It is part of the so-called Park Belt, where very dark brown soil and gently rolling hills covered with small patches of woodland are the main characteristics of the scenery.

The first settler from Holland (if my informants were correct) was Mr. Jack Hoeve, who came in 1929, and rented land from the C.P.R. Mr. Paul Bruinsma came already in 1927, but settled first east of Lacombe. Later followed Mr. J. Bajema, Mr. H. J. ten Hove, Mr. J. Salomons, Mr. Jan Brouwer, Mr. G. Prins, Mr. Jan Prins, and many others; not all of these settled in Woody Nook though.

WORST VIRGINIA FLOOD SINCE 1936—A chair floats past a pool room in Scottsville as remnants of Hurricane Camille cause historic James River to flood in Virginia. More than 30 persons were known dead before the river crested, and the flood was called the worst since 1936. Entire Allegheny Mountain towns reportedly were covered with water and superhighways were blocked.

From 1930- 1936 the immigration was closed, but after 1936 there has been a steady flow of immigrants from the Netherlands, for many of whom Woody Nook provided a centre of religious and, to some extent, a centre of social life. Those that came in the early thirties all set to farming and stayed in the district. The others found employment elsewhere. Although in Woody Nook we can definitely not speak of the Hollanders as forming a so-called "block-settlement", it can not be denied that they form more or less "a community in the community." This follows from their attachment to their own church, and not from a lack of adaptation to the Canadian way of life.

In 1936 they organized as a Church and put up a small church-building on the quarter-section of Mr. A. J. Bajema. This building appeared too small already in 1938, so that it was made larger. As this grew too small again a new basement church was built in 1944. The present church, built "on top of the old one", was dedicated in April 1949.

In 1953 about twenty families of the Woody Nook congregation established their own church in Lacombe for the sake of convenience, as they all lived and worked in Lacombe. Membership of the Woody Nook church at that time was 90 families. First pastor in 1936 was Rev. Roorda. Pastor in 1953 was Rev. E. H. Oostendorp.

On July 3, 1944 the Lacombe Christian School Society was formed in Woody Nook, with a membership of 32. The first article of the statutes reads: "The society is based on the infallible Word of God, interpreted in accordance with the Standards of faith of the Reformed Church. The fundamental principle is that the parents are responsible for their children's Christian training."

The school is supported only by those parents that live in Woody Nook or close around, as cost of transportation is too high for those that live farther away.

In 1952 the teacherage burnt down within three quarters of an hour. It took hardly one day to collect an amount sufficient to rebuild a larger and better one! This proves the spirit of good fellowship that prevails among the community of Dutch settlers in Woody Nook.

Just about here ends the paper I wrote. But not our personal involvement!! We will always remember the love and sympathy we experienced from our friends and fellow-believers when we found ourselves suddenly, for the second time in our lives, bereaved of all our personal possessions, and I mean "all" except the clothes we were wearing. Due to circumstances, such as no water within 50 yards of the house and a raging 70-mile storm, practically nothing could be saved.

There we stood, just as poor again as the first time, after we had gone through three-and-a half years of Japanese concentration camps in Indonesia in 1945!

I should mention one thing we saved out of the fire though. We had three tons of Alberta coal in our basement, which kept the fire going for three weeks after the house itself had disappeared. When that had cooled down too we found a scorched photo of our family that had gone with me all the time I was separated from my wife and children in Indonesia, and which had during all that time been the sole tangible link with and reminder of my dear ones! The Japanese stamps were still on it!

How did we come to understand something of what the prophet Isaiah said in 43:1!

Fear not, for I have redeemed thee.
I have called thee by thy name.
Thou art mine.
When thou passest through the waters,
I will be with thee;
And through the divers, they shall not overflow thee;
When thou walkest through the fire, thou shalt not be burned;
Neither shall the flame kindle upon thee.

B. Boulogne.

FOUND IN AN OLD LADY'S BIBLE . . .

"Our life is like the dial of a clock. The hands are God's hands, passing over and over. The short hand the hand of discipline; the long hand the hand of mercy. Slowly and surely the hand of discipline must pass, and God speaks at each stroke, but over and over passes the hand of mercy, showering down twelvefold of blessings for each stroke of discipline and trial, and both hands are fastened to one secure pivot, the Great, Unchanging Heart of a God of Love."

. . . Southern Churchman.

CALVINIST - CONTACT
CHRISTIAN WEEKLY

ABC — Audited Paid Circulation

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ontario
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Council: Revs. J. Geuzenbroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra, Mrs. I. Parlevliet, Dr. L. Praamsma.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published every week.

Closing: Wednesday noon. Mailing: Friday preceding the date of issue.

Subscription price	One year	Two years
Canada	Can. $6.00	Can. $11.50
United States	U.S. $6.00	U.S. $11.50
Other countries	Can. $6.50	Can. $12.00

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary. Contents may not be re-printed without permission of the publisher.

DATA CENTRE

October 1	Hollandse Dag in the Mount Hamilton Chr. Ref. Church. Spreker: Mr. D. Farenhorst. Aanvang 10 uur v.m.
October 4	All Ontario CLAC Study Conference 1969. Dr. John H. Redekop of Waterloo Lutheran University and Dr. Bernard Zylstra of the AACS Institute for the Advancement of Christian Scholarship will be the guest speakers.
October 4	Fall banquet Christian Action Foundation in Chr. Educational Centre, Hamilton. Speaker His Excellency B. J. Vander Walt, Ambassador of South Africa.
October 29	Opfiering fan it Fryske stik "De Rikeling" yn Jarvis, Ont.

HUISBEZOEK

Op gevaar af, dat wij iets verklappen uit een niet-openbare samenkomst, willen wij onze lezers deelgenoot maken van een vergadering, die korgeleden ergens in Canada plaats vond. Wij zeggen niet waar het geweest is en wij noemen geen namen, want het gaat niet over personen. Maar de zaak waar het om gaat, verdient breder belangstelling, dan van het kleine groepje dat bijeen was.

In het vooruitzicht, dat binnenkort het jaarlijkse kerkelijke huisbezoek weer zal plaats vinden, hadden enkele jongelui hun hart gelucht tegenover hun predikant. Dat huisbezoek? Ze moesten er niets van hebben. Het is een formele visite, waar de ouderlingen een soort inquisitie houden, maar waar niemand eigenlijk iets mee opschiet. Als je problemen hebt, dan wil je of durf je er niet mee naar voren te komen, en als je de moed bijeengaart om toch te zeggen, wat er in je leeft, dan geven de ouderlingen overvloedig blijk, dat ze met het probleem evenmin uit de voeten kunnen.

De predikant is niet voor deze critiek opzij gegaan, maar heeft de jongelui als het ware uitgedaagd om hun gevoelen kenbaar te maken aan een groep van ouderlingen uit een paar dicht bij elkaar gelegen kerken. De jongelui hebben die uitdaging aanvaard en zo konden enkele tientallen ouderlingen een klein geïmproviseerd toneelstukje bijwonen van een familie die huisbezoek ontvangt. Het ging ongeveer zo: de ouderlingen komen binnen en maken kennis (blijkbaar had geen van alle ouderlingen elkaar ooit eerder ontmoet). Het begint met stilte. Daarna vraagt een der ouderlingen wat de heer des huizes van het weer denkt. Een nietszeggend antwoord en daarna stilte. Opnieuw begint de ouderling en vraagt naar het werk van de vader. Hij is in de trucking business. Stilte. Of de heren een kop koffie willen. Graag. Weer stilte. In welke klas de jongste dochter zit. In grade 8. Zo, "do you like it?" "O yes." Weer stilte. Of die oudere zoon naar de young people gaat. Ja, dat doet hij. Of hij dat wel graag mag doen? Nee, helemaal niet. Er zijn er altijd een paar, die alles weten en de rest komt niet aan bod. Weer stilte. Of de heren een sigaar willen. Ja, graag. Na de brand er in gestoken te hebben, weer stilte. Of er groei in het geestelijk leven is, vraagt de ouderling weer. Nu, dat is een kwestie. (Wat is dat eigenlijk: groei in het geestelijk leven. Het is een van die geijkte termen, waar de ondervraagden noch de ouderlingen goed raad mee weten.) Het antwoord geeft weinig houvast: och ja, soms. Weet u, het is vallen en opstaan, is het niet? De ouderlingen knikken instemmend. Stilte. Of er nog problemen zijn. Neen, die zijn er niet bepaald. Stilte. Nu dan gaan we maar. Scherm.

Dit geval is natuurlijk overdreven, alsof er geen andere huisbezoeken waren. Nu, die zijn er gelukkig wel. En men kan er bezwaar tegen maken, dat het huisbezoek zo wordt gegeneraliseerd. Maar de jongelui hebben hun boodschap gedaan. De oudste zoon in dit "gezin" had het vertikt om thuis te blijven en zich aan dit "verhoor" te onderwerpen. Als een huisbezoek niet meer is dan een verhoor, dan was die jongen niet te blameren.

Maar wij zijn op de verkeerde weg, als wij geen andere definitie van het huisbezoek hebben. Het is meer, veel meer. Die ouderlingen komen, als het goed is, in de naam en in opdracht van Christus. Kerken, die de gewoonte van het huisbezoek niet hebben zijn jaloers op hen, die het wel hebben. Want goed gedaan is huisbezoek iets van de gemeenschap met de Heiland ervaren. Dat geldt voor de ouderlingen zowel als voor degenen, die het bezoek ontvangen. Het moet niet zijn een nagaan van wat er in het gezin gelezen wordt, hoe de vrije tijd wordt besteed, en dergelijke dingen meer. Het komt er in de eerste plaats op aan, dat wij open tegenover elkaar staan en elkaar vertellen wie Jezus Christus voor ons is, wat Hij voor ons betekent in het leven van alle dag, in hoeverre Zijn reddend werk weerspiegeld wordt in de wijze waarop wij leven, alleen en voor elkaar en in de maatschappij.

Een ouderling is geen alweter, de man zit ook met problemen en weet ook niet overal antwoord op. Maar welk gebrek of onvolkomenheid hij ook moge hebben, hij is (of behoort te zijn) een door Christus gezondene, met wien je moet kunnen praten over je verhouding tot God. Als je geloof meer is dan een etiket en als je christelijkheid meer is dan een sausje, wat het andere bedekt, dan kun je ook wel spreken over God. Dan kun je met elkaar toch wel zien, dat God het doel en het centrum van je leven is.

Binnenkort gaan de ouderlingen weer op stap. Soms misschien met een bevend, maar ook met een biddend hart. Bezoekers en bezochten beiden moeten de belemmeringen wegnemen, zodat de Geest van God de communicatie tot stand kan brengen. Dan is het huisbezoek geslaagd.

D.F.

★
★ ★

WAT IS DE HEILIGE SCHRIFT?

Bijbellezen is een moeilijke bezigheid. Dat heeft niet alleen de Moorman uit Ethiopië ervaren en daarom de hulp van Filippus dankbaar aanvaard. Maar dat ervaren wij iedere dag. We voelen het allemaal wel, het gaat niet om het lezen van de woorden, het gaat om het begrijpen van wat wij lezen.

Wij menen dat een goede hulp in het begrijpen van de bijbel werd geboden in het onlangs verschenen boekje "Understanding the Scriptures" van de professors A. H. De Graaff en C. G. Seerveld. In dit boekje werd ons inziens op bepaalde belangrijke punten gewezen, waardoor de bijbel meer sprak tot ons.

Dat iedereen het daarmee niet eens zou zijn, was te verwachten. In het nummer van volgende week verschijnt een artikel van Rev. Peter De Jong van Sarnia, Ont., waarin deze zijn bezwaren naar voren brengt. Het zou ons niet bevreemden, indien er meer reacties zouden komen. Dit zou toe te juichen zijn, want het onderwerp is het meer dan waard.

Wij willen niet op de (mogelijke) discussie vooruitlopen, als wij nu twee dingen willen aanstippen. Wij doen dit, om beter begrip mogelijk te maken. Rev. De Jong vraagt zich af of het gebod "Thou shalt not commit adultery" niet een "moral lesson" is, waar Dr. De Graaff heeft beweerd, dat de bijbel "does not contain moral lessons." Hier is nu een punt, dat vrij goed illustreert wat wij uit "Understanding the Scriptures" menen gelezen te hebben. Het "thou shalt not commit adultery", staat niet op zichzelf, maar vormt een deel van de gehele wet der tien geboden. Dit (zevende) gebod is niet meer een "moral lesson", dan het eerste of tweede gebod (geen andere goden en geen gesneden beeld). Die wet was gegeven in het Verbond, dat was het levenspatroon zoals God zich dat indenkt van Zijn verbondskinderen. Een "moral lesson" is eigenlijk niet meer dan een hulpmiddel bij de onderscheiding tussen goed en kwaad. Maar de wet van het Verbond stelt het levenspatroon, zoals God dit wil van Zijn kind in het verkeer met Hem. Het gaat dus ons inziens verder dan een "moral lesson". Dat zevende gebod is een onderdeel van het leven van de verloste mens in gemeenschap met zijn God.

Het tweede punt wat ons trof is de onderscheiding tussen Gods Voorzienigheid en de verantwoordelijkheid van de mensen. Daar ontmoeten we inderdaad enorme moeilijkheden. Als voorbeelden worden aangehaald het doden van zes millioen Joden tijdens het Hitler-bewind en de bommen op Hiroshima. Rev. De Jong haalt Jesaja 10 er bij aan, waarin het oordeel over Assyrië wordt uitgesproken in weerwil van het feit, dat de Assyrians waren "the staff in whose hand is mine indignation." Er zijn meer voorbeelden aan te halen uit de profeten en een klassiek voorbeeld is waarschijnlijk wel Farao, wiens hart God verhardde.

Dit is een ontzettend moeilijk probleem. God regeert, geloven wij. Dat is maar geen dooddoener, maar dat is een levende belijdenis. Hij regeert. Maar Hij heeft aan de mensen de aarde gegeven, om die niet alleen te bewonen, maar ook om die te bebouwen, om zich daarin te ontwikkelen, om techniek en cultuur voort te brengen, en om op die aarde samen te wonen.

Daar brengen de mensen niets van terecht Zeker de cultuur en de techniek komen tot grote prestaties, maar het samenleven is allerdroevigst. Dat komt niet alleen uit in het doden van zes millioen Joden, het komt ook uit in de haat en jalouzie, in het elkaar voorbij streven en het elkaar verachten van de individuele mens. Te vragen of God een God van Liefde is, als Hij dit allemaal toelaat, is een verkeerde vraag. God heeft de aarde aan de mensen gegeven en als die mensen er nu zo bar weinig van terechtbrengen, is het dan fair om God de schuld te geven?

Door de dingen zo te stellen komen we natuurlijk niet uit de moeilijkheden en om de bijbel te gebruiken voor steun aan eigen gedachten is een verkeerd gebruik van de bijbel. Toch, niettegenstaande de verschilpunten in opinie, menen wij te moeten volhouden, dat wij de bijbel in de eerste plaats hebben te zien als de Openbaring van God zelf. Hij zegt daarin Wie Hij is. God spreekt in de bijbel over Zichzelf, zoals Hij in heel Zijn schepping Zichzelf bedoelt. Dat is niet gemakkelijk voor ons te aanvaarden, omdat dit voor ons gevoel "selfcentered" is. Maar dit is juist het verschil. Mensen mogen niet "selfcentered" zijn, dat mag God alleen, want Hij alleen is God. Zo spreekt Hij ook in de Schrift. Hij zegt ons Wien Hij is en wat Hij doet.

Wij schrijven dit niet om het boek van Dr. De Graaff en Dr. Seerveld te verdedigen. Deze geleerden zijn daartoe zelf beter in staat. Maar het gaat ons nu om het juiste hanteren en het juiste verstaan van de bijbel en het lijkt ons toe dat wij daarin een herorientering wel nodig hebben.

D.F.

Beelden van en uit

NEDERLAND

★ ★

GELOOFWAARDIG!

In een artikel van prof. mr. W. F. de Gaay Fortman in het Centraal Weekblad van 23 augustus j.l. wordt teruggegrepen op een uitspraak van M. Ruppert — voorheen voorzitter van het C.N.V., thans lid van de Raad van State — dat het sociale vraagstuk drie aspecten heeft, n.l.

1e. het is een loonvraagstuk;
2e. het is een arbeidsvraagstuk, en
3e. het is een sociaal vraagstuk in de eigenlijke zin van het woord.

De professor, die niet diep op deze aspecten ingaat, erkent, dat sedert het einde van de oorlog grote verbeteringen in de inkomensverdeling zijn tot stand gebracht.

De schrijver geeft geen cijfers.

Wij geven er enkele en dan van de laatste tijd:

De verdiende **weeklonen** voor mannelijke nijverheidsarbeiders van 25 jaar en ouder, met 2 kinderen beneden 16 jaar, stegen in de periode 1962-1968 van f 135.31 tot f 233,62, een stijging van 73%. In deze lonen zijn begrepen (okt. 1968) f 12.19 vakantietoeslag en f 18.24 kinderbijslag.

Nu krijgt moeder de vrouw, als zij het loonzakje openmaakt, dit bedrag niet in handen. Er gaat af f 38.02 voor premies sociale voorzieningen en f 14.49 loonbelasting. De netto-weekverdienste bedraagt dus f 181.11.

De bijdragen die de werkgevers voor verplichte sociale voorzieningen moeten betalen liepen in deze periode (1962—1968) op van 32.6% tot 45.2% van het gemiddeld verdiend bruto-uurloon. Het uurloon van de arbeider komt dus de werkgever op bijna anderhalf maal het collectief arbeidscontract overeengekomen loonbedrag. Die uurlonen (gemiddeld) stegen van f 3.42 in oktober 1962 tot f 6.42 in okt. 1968. De sociale "lasten" zijn dus niet mis. Zij dienen om zekerheid te verschaffen bij werkloosheid, ziekte, invaliditeit en ouderdomszorg. De waarde daarvan is voor de samenleving van niet te overschatten betekenis, zelfs al leiden deze maatregelen ook tot misstanden, zoals de z.g. ziekte-verzuimen.

Wie het gezegend karakter op z'n duidelijkst wil zien, moet eens vergelijken, hoe ouden van dagen zonder inkomen voor de tweede wereldoorlog in z.g. armenhuizen werden "opgeborgen" met als regel bruine bonen zonder spek, aardappelen met spekvet etc. op het eentonige menu en in gebouwen, die meer aan een gevangenis deden denken dan aan een home waar bejaarden met menselijke waardigheid hun laatste levensjaren doorbrachten, met de toestand van vandaag, nu gehuwde oudjes in elk geval een bodeminkomen hebben van f 5200 per jaar. Staatspensioen? Neen, rustend op de gezonde gedachte van verzekering, zoals de bovenvermelde cijfers aangeven.

Nu pleit het C.N.V. voor een waardevast pensioen voor iedereen tot een bedrag van f 7000 per jaar, te verwezenlijken door de invoering van een omslagstelsel. Een idee, dat zeker de overweging waard is. Wie de maatschappelijke ombouw gedurende de 70 jaar van deze eeuw en vooral ook de enorme veranderingen sinds de tweede wereldoorlog in ogenschouw neemt, wrijft zich toch even de ogen uit als een toch uiterst bekwaam man als prof. De Gaay Fortman, een radicalist als prof. Van Zuthem klakkeloos naspreekt, dat deze maatschappelijke orde haar geloofwaardigheid moet bewijzen. Geloofwaardigheid tegenover wie? De communistische dictaturen met hun oorlogsuitrusting ten koste van het welzijn der bevolking? De nietsnutten, die raaskallen over een maatschappij zonder wet en zonder orde, en genoeglijkheden van dit z.g. kapitalistische stelsel maar al te graag consumeren?

Zoals de actie-groep Synoodkreet, een beetje bleek nog om de neus van de kater in Sneek, de kerkvraagstukken van maatschappelijke en staatkundige aard wil laten oplossen, zo roept prof. Fortman ook alweer om aandrang vanuit de kerk: "Concrete oplossingen kan de kerk niet geven, maar waarom zwijgt zij over de vragen van de zin van 's mensen werk, over zijn recht op verantwoordelijkheid, over de gevaren van het ongebreidelde opwekken van behoeften en de jacht om ze bevredigd te krijgen?

Ik ben een avondje in de "Blye Werelt" in Lunteren geweest. Ter Synode. Het gezelschap is niet zo groot, afvaardiging van de provinciale synodes, niet van de classes.

Moeten deze dominees en ouderlingen daar nu ambtelijk verklaren, dat de "geloofwaardigheid van onze maatschappelijke orde niet vaststaat", de atoom-oorlog zonde is, de Bantoes in Zuid-Afrika hoofdelijk stemrecht moeten hebben, coëducatie met landen achter het ijzeren gordijn gewenst is, und so weiter? Arme Synode, arme dominees en ouderlingen, waaronder één vrouwelijke. Mijn dominé preekte over de gelijkenis van de talenten. Hij schold niet op die "kapitalistische" leer, die dan tenslotte ook nog met woeker (rente) tevreden was geweest en ook niet op de werkers, die resp. 5 en 2 talenten bijeen "geschraapt" hadden, was zelfs niet hard tegen de luie dienstknecht, maar culmineerde zijn boodschap over het geheim van deze gelijkenis in: er is geen stilstand in het geloofsleven, er is vooruit- of achteruitgang. Me dunkt, dat is nu geloofwaardig. Niet helemaal geloofwaardig, om dit woord in reële zin te gebruiken is de actie van de leraren bij het middelbaar onderwijs, die zeggen dat men wel als bij de mammoethwet het hele stelsel op de helling kan zetten, maar dat men dan ook de duiten er voor beschikbaar moet stellen. Een klein groepje wilde zelfs een protest-staking van één dag.

Wij hebben nog een jonge staatssecretaris voor onderwijs, een loot uit het oer-solide en echt Gereformeerde geslacht der Grosheides. Een man, die zijn zaakjes kent. Als die vertelt, dat de Regering nog eens honderd miljoen gulden voor de uitvoering beschikbaar stelde en het gewoon een kwestie van inschieten is, zal niemand dat kunnen weerleggen, vermoed ik. Men zegt, dat de leraren boos zijn, omdat sommigen een veer hebben moeten laten, maar dat zal wel kwaadsprekerij zijn.

Op politiek terrein werpen de Staten- en gemeenteraadsverkiezingen van het volgende voorjaar reeds hun schaduwen vooruit.

Vast staat wel, dat er van een progressieve concentratie niets komt. De P.S.P. (politiek socialistische partij) liet het afweten. D'66, de groep pragmatici, die op grote winst hoopt, roept per advertentie gegadigden voor gemeenteraadslid op. Onder het eigen kleine ledental schijnen ze niet te zitten. En toch maar vele, vooral jonge, meelopers.

Provinciaal en plaatselijk wordt de samenwerking tussen A.R., C.H. en Kath. Volkspartij steeds krachtiger. Op nationaal terrein is de verhouding nog als in de eerste tijd van de verkering tussen jonge mensen. Niet te scheutig zijn. Of is dat ook al ouderwets? Hoe ook, we weten in het rechtse kamp nog niet waar we landelijk aan toe zijn.

De Eerste Kamer, bij herhaling foutief Senaat genoemd, heeft de

(Vervolg op pagina 4)

Beelden van en uit NEDERLAND

(Vervolg van pagina 3)

vrije verkoop van anti-conceptionele middelen goedgekeurd. Tegen twee A.R. leden en de Boerenpartij. De andere A.R. Eerste Kamerleden, allen professor, stemden voor. De liberale minister van Justitie kondigde zelfs een subsidieregeling aan voor die instellingen, die zich bezighouden met de opvoeding en de voorlichting over het vraagstuk van de geboortebeperking. Het geboortecijfer in Nederland loopt nu reeds zo sterk achteruit, dat van de prognoses over 1980 en het jaar 2000 al niets meer deugt. Misschien dat men bij die tijd, net als vandaag in Frankrijk, weer subsidies moet geven om het geboortecijfer te doen stijgen. Nu al komen meer nieuwe auto's per jaar op de weg dan er baby's geboren worden.

Gerard Kornelis van 't Reve, die zichzelf de enige Nederlandse decadente romantische schrijver noemt, kreeg van het Departement van Maatschappelijk Werk, Recreatie en Cultuur de P. C. Hooftprijs-1968, ter waarde van f 8000. Minister Margo Klompé reikte hem uit in de ridderzaal van het Muiderslot en kreeg op elke wang een kus van Gerard Kornelis. Er waren mensen die bij het zien van dit tafereel op de t.v. de tranen in de ogen kregen. Er waren er ook, die de ogen dicht knepen.

Jan Jacob Anthony Goeverneur, Oom Jan van het jonge volkje, schrijver van Prikkebeen, schreef op 73-jarige leeftijd:

"Ik ben Dichter, naar de mensen menen,
ik voor mij zelf geloof het nauw."

Deze bescheidenheid is nauwelijks geloofwaardig .... in onze tijd!

Cn.

Wij lazen voor U

Prof. Dr. K. J. Popma, **EVOLUTIE — waar blijven de voorvragen?**
Buyten en Schipperheyn — Amsterdam — 1969. (74 blz.)

Om meer dan één reden is dit een zeer merkwaardig boekje.

De auteur, o.m. bekend om zijn meerdelig werk **Levensbeschouwing**, polemiseert in dit boekje met prof. Lever in verband met diens onlangs verschenen "Waar blijven we?" — ofschoon het werkwoord 'polemiseren' hier misschien te sterk gesproken is. De eerste woorden luiden: "In de charmante studie van prof. dr. J. Lever "Waar blijven we?" wordt een goed verstaanbare informatie gegeven omtrent wat de auteur "de evolutie" noemt. Wat hij **precies** daaronder verstaat is me uit zijn paperback niet helemaal duidelijk geworden."

De strekking van het boekje van prof. Popma is, door al maar door vragen te stellen, achter deze preciese bedoeling te komen, en het ernstig-gemeende van dit opgezette contact blijkt uit het feit, dat hij gepoogd heeft dit boekje **in samenwerking** met prof. Lever te schrijven; maar, zoals hij meedeelt, deze poging heeft geen resultaat gevonden. De vragen, die prof. Popma nu stelt, zijn intussen belangrijk genoeg; hij noemt ze vóór-vragen, de allereerste vragen, in zekere zin de allereenvoudigste vragen: weet je wel waar je het eigenlijk over hebt?

Hij formuleert enkele van die vragen dadelijk aan het begin van zijn studie: "Is wat prof. Lever "de evolutie" noemt een hypothese? Wat betekent dit woord in dat geval? Alleen maar werkhypothese? iets méér? iets geheel anders? Het woord hypothese is niet zonder meer duidelijk." (blz. 6) Deze en dergelijke vragen keren terug op verschillende bladzijden van dit boekje; we lezen bv. op blz. 44: "Lever neigt tot evolutionisme als hij de these verdedigt dat het mensengeslacht uit het dierenrijk is voortgekomen door afstamming, hoe dit dan ook verder uitgewerkt moet worden. Dan rijst de vraag: is deze laatste opvatting nog wel strikt biologisch? — is Lever op dit punt wel duidelijk en algeheel aan een zeker **biologisme** ontkomen?"; en op blz. 52: "Het critische punt ligt in de woorden: 'dan ligt de conclusie voor de hand'. Wat betekent dat? Is er wel sprake van een **dwingende** conclusie? Of is deze conclusie niet zozeer dwingend als wel speculatief? Moet fenotypische overeenkomst beslist verwijzen naar genetische verwantschap? Welke wortel heeft dit 'voor de hand liggen?' In hoeverre mogen en moeten we hier denken aan de invloed van een continue materiestroom, een puur mythisch en primitief gegeven? Is die voor de hand liggende conclusie nog een biologische stelling? Of lopen biologie en biofilosofie op een aanvechtbare manier door elkaar? En blijft het wel bij een ontijdige en daardoor te weinig verantwoorde biofilosofie?"

Het is duidelijk dat prof. Popma vóórvragen stelt, maar het zijn lang geen onschuldige vragen, het zijn zeer **geladen** vragen; ik schreef dat het woord 'polemiseren' misschien te sterk gesproken is, maar wanneer prof. Popma zich laat gaan, liegen zijn woorden er niet om; men leze bv. deze eindconclusie: "Jan Lever is niet fanatiek en niet verblind: meermalen geeft hij schone woorden in Bijbelse zin. Maar heeft hij zich wel grondig genoeg afgevraagd, of zijn gedachtengangen niet misschien een zwak evolutionisme verraden? We staan immers voor het verbijsterend feit, dat een bioloog over de wording van deze aardse werkelijkheid opmerkingen maakt die, zacht gezegd, aanvechtbaar zijn: hij introduceert bij zijn exegese van Genesis 1 en 2 de merkwaardige figuur van Elckerlijk, en hij toont niet veel gevoel te hebben voor het levensbelang van de historische feitelijkheid van het heilsfeit, en hij veegt zonder veel omslag de historische feitelijkheid van de zondeval onder de tafel. Hij sluit zich aan bij 'nieuwe theologische inzichten' die zo onrijp zijn als de drommel, en, we zeiden het al een en andermaal, niet nieuw en theologisch buitengewoon zwak." (blz. 71)

Inderdaad vinden we in dit boekje het lang niet malse oordeel van de auteur over de "nieuwe theologische inzichten." Hij schrijft bv. op blz. 50: "Hoe we het boek Openbaring moeten lezen, is nog niet in alle opzichten duidelijk. Maar héél duidelijk is wel, dat we onze Schriftlezing in dezen niet aan de banden van een onrijpe verpakkings- en ontpakkingstheorie mogen leggen, waardoor de ernst van de Bijbelse boodschap weg-getheologiseerd wordt en de lezer steeds dieper vervreemd raakt van het Evangelie, te meer omdat deze theorie(ën) bijna geen rekening houden met de eerste hermeneuse-regel, t.w. dat het Bijbelwoord zijn eigen cultuurhistorische context **altijd** transcendeert. Zo wordt een hermeneuse voorgedragen, die niet in enige hermeneutiek wordt verantwoord, waardoor de kerkgemeente onmondig verklaard wordt en op die wijze van het Evangelie vervreemdt. Het wordt wel eentonig, maar laat ik het nog eens herhalen: in het algemeen zijn bedoelde 'nieuwere theologische inzichten' niet nieuw en slécht theologisch, en om die **reden is het woordje 'inzichten'** veel te mooi."

En op blz. 70 lezen we deze (zeer serieuze) tirade: "Het is Kuiterts bedoeling te sleutelen aan de historische feitelijkheid van het (heils)feit, en daartoe gebruikt hij een 'nieuwer theologisch inzicht' dat niet nieuw en theologisch opmerkelijk zwak is, zacht gezegd. Kuitert is een aardige man die genoegelijk met zijn studenten kan omspringen, hij is een man van pastorale gaven, maar als theoloog valt hij wat mager uit, begrijpelijk, als men bedenkt dat in zijn theologie de pastorale factor dusdanig overheerst dat het eigenlijk theologisch researchwerk in het gedrang komt. We hebben hier te doen met een **Einbruch der Unwissenschaftlichkeit**, en dat is een symptoom van de noodlottige desintegratie van de Universiteit, die op haar beurt symptoom is van een meer algemene cultuurontbinding. Daaraan werkt o.a. ook prof. Berkouwer mee, in zoverre hij mede verantwoordelijk is voor de ongehoorde machtspositie die de mannen van de 'nieuwere theologische inzichten' aan de Vrije Universiteit hebben gekregen."

Ik noemde dit boekje om meer dan één reden merkwaardig. Het is merkwaardig om de evidente poging tot een **vriendschappelijk** gesprek en de deze poging doorkruisende **vrijmoedigheid** van oordeel, want de bovenvermelde tirade staat niet op zichzelf, in alle vriendschappelijkheid moeten Lever en Kuitert, maar ook Berkouwer en Herman Ridderbos, nog al eens een veer laten. (vgl. blz. 11, 15, 60)

De grondvraag van het boekje is geformuleerd op blz. 30; de auteur heeft eerst opgemerkt dat "in het algemeen de evolutionist op het verkeerde paard wedt." En dan vraagt hij: "Is de biologisch-biologistische evolutie-gedachte misschien een héél verkeerd paard?" Het is duidelijk dat hij deze vraag richt aan het adres van prof. Lever. En hij laat de woorden volgen: "Het schijn-argument: 'daar twijfelt vandaag geen bioloog meer aan' zegt niets. Het is een loze kreet. Zo iets is in de lange geschiedenis van de wetenschappen vaker gebeurd."

Het (betrekkelijk) kleine boekje van prof. Popma is van een zeer rijke inhoud; ik deed er maar enkele grepen uit, de auteur veroorlooft zich onderscheiden 'uitstapjes', en mijn beoordeling zou veel te lang worden, wanneer ik hem op de voet volgde. Maar al die '**uitstapjes hangen samen met zijn grondthema van het stellen van** vóórvragen die onvermijdelijk vaak weer andere vragen oproepen.

Het boekje is niet voor 'laymen' geschreven, hoewel het wel doorlopend op hen betrekking heeft. En laat ik hem nu nog één maal mogen citeren. Schrijvend over Bultmann zegt hij het volgende: "Zijn theologische denkbeelden komen onder de 'gewone mensen', het kerkvolk. Hóe werken ze daar? Mogelijk een enkele maal beziebend en vernieuwend, zij het dan ook in de trant van de onrijpheid van hun voorlichters. Maar in veel méér gevallen zullen de inzichten van de 'vernieuwers' de lezer radikaal vervreemden van de kerk, van het geloof, en van het Evangelie. En door de betrekkelijke gematigdheid in nog sterkere mate dan Bultmann: een gematigd bultmannianisme is voor de gemeente veel gevaarlijker dan een consequente en radikale onthistorisering van de Evangeliën. Het is wel erg goedkoop, op te merken dat het zicht op de historische feitelijkheid van het heilsfeit niet over onze zaligheid beslist. Wie zal dat uitmaken? Daar gaat het eenvoudig niet om. Pastorale zorg is voortreffelijk. John Bunyan had een rijke pastorale ervaring. Aan het eind van de **Pilgrim's progress** vertelt hij van de heer Onkunde. Toen hem zijn 'certificate' gevraagd werd, bleek hij het niet te hebben. De twee "shining Ones that conducted Christian and Hopeful to the City" krijgen bevel 'to take Ignorance, and bind him hand and foot, and have him away." Zo gebeurde. "Then I saw that there was a way to hell, even from the gates of heaven." "So I awoke, and behold, it was a dream."

En dan volgen deze merkwaardige woorden van prof. Popma: "Bunyans theologie, als daar al van gesproken kan worden, is de onze niet. Misschien is ze in zeker opzicht beter." (blz. 67)

L.Pr.

ONS NIEUW FEUILLETON

WIJDER DAN DE WERELD

door S. P. Akkerman

HOOFDSTUK 4

Als de meisjes zijn weggefietst, staat Blomhuis nog even naast zijn vrouw. Dan krijgt het werk hem te pakken. Andries wil vandaag ook naar Beesterzwaag. Vanmorgen kwam hij ermee op de proppen. De jongen gaat zelden ergens naar toe, daarom, vooruit maar, laat hem gaan.

Jetse, hij en de arbeider staan dus voor het werk. En er moet vandaag nog hooi gekeerd. Op een drafje verdwijnt Sikke Blomhuis naar het land . . .

Een uur later kijkt Willem van zijn boek op en ziet hoe Andries met een nieuwe fiets uit de schuur tevoorschijn komt. Andries in een nieuw pak, degelijk en duur.

"Ga je op de fiets?"

"Ja, dat was ik van plan, hoezo?"

"Nou, je kunt mijn brommer wel nemen."

Andries schudt het hoofd. Ik hou niet zo erg van die knetterdingen."

" 't Is makkelijker . . ."

Andries trekt de vierkante schouders op. "Soms," zegt hij en lacht.

"Soms? Altijd dus niet?"

"Nee, altijd niet. Als ik daar vandaag nu es een meisje tref, en die is op de fiets, en ik wil met haar naar huis, dan is een fiets veel beter, hè?"

Willem gooit zijn boek in het gras . . .

"Ha zo, Andries, ben je op een meisje uit? Nou, dan zou ik maar goed uitkijken. Op zo'n ouderwets zangersfeest komen de vlotste en leukste zeker niet. Dat was in vaders dagen anders. Die heeft er moeder misschien wel voor het eerst gezien. Maar vandaag aan de dag . . . Kijk maar goed uit, hoor . . ."

Andries kijkt zijn broer met blauwe ogen aan en lacht een beetje. Dan zegt hij: "Dat is weer van die schoolmeesterpraat. Kijk zelf naar uit. Waar vind jij een meisje? Op de fuiven van je school zeker? Maar wat daar aan de markt is, is mijn soort niet, Willem. Nou, het beste."

Hij slaat de voet over het zadel en rijdt weg. De regenjas netjes gevouwen achterop de bagagedrager. Twee nieuwe riempjes lichtbruin er omheen geslagen.

Lies moet toegeven, dat het toch geen verbeelding van haar is: er is lang zoveel volk niet op het feestterein als verleden jaar. En toch is 't het mooiste weer van de wereld.

Ze moet aan Willems sombere woorden denken: dat de zangersfesten hun tijd hebben gehad. Haar vriendinnen merken het ook. "Het is hier eigenlijk maar een dode bedoening," zegt Betty. En Annie valt haar bij: "Niks gezellig."

Ze lopen wat over het terrein, ze luisteren eens bij de koren. Er wordt toch wel goed gezongen. Maar op het stuk land tussen de bossen is het een rommeltje: daar lopen jonge knapen rond in nauwe spijkerbroeken met een draagbare radio onder de arm, allerlei muziek jengelt en jankt op de warme zomerdag.

Ze zitten in de feesttent . . . ze drinken frisdranken en ze eten er koek bij. Waar ligt het aan, dat ze toch niet in de echte feeststemming komen?

Als ze een paar vrienden van Betty en Annie treffen met nog een paar vlotte vrijbuiters, wordt het beter. Gezellig zitten ze nu aan een tafeltje. Nu hebben ze praats genoeg en zitten af en toe te gieren van de lach. Maar het hele zangersfeest zijn ze eigenlijk vergeten . . .

Er dwalen ook enkele getrouwde paren over het zonnige terrein. Leden van koren. Ze zijn een jaar of vijfendertig, veertig. De mannen al met een beetje grijs haar, en lijnen in hun gezicht. Tien jaar geleden waren ze nog niet getrouwd. Toen trokken ze naar deze hoogtijdagen. Och, hun jeugd is al voorbij. Ze waren nog maar net getrouwd, of daar sprong de beestachtige oorlog hen op de nek. Die vrat vijf jaar van hun jonge leven op. Nu, vijf jaar na de oorlog, zijn ze hoopvol naar dit feest getrokken met de gedachten aan vroeger nog in hun hoofd en hart. De na-oorlogse jaren met gebrek aan alles, ebben gelukkig langzaam weg. Er is tenminste weer iets te koop. Maar hun glorierijke feest? Waar is het gebleven? Veel bekenden treffen ze niet meer. Dat gaf vroeger kleur en fleur aan zo'n samenkomst. Bijna niemand meer. Jongens in spijkerbroeken en meisjes met het haar vreemd op hun hoofd.

Zo dwalen een paar echtparen hier over het terrein. De één kijkt naar de ander: zij denkt aan hem als die vrolijke jonge kerel met wie ze hier vroeger liep, haar Freek is wel een stuk verouderd. En hij loopt er al met dezelfde gedachten: Wat was ze vroeger stukken jonger en . . . mooier ook. Ach, ach, Baukje begint ook al een dikkertje te worden . . . En het hele feest is ook niet meer dat van vroeger. Welzeker, ze zingen nog wel mee in het koor en doen hun best, maar de bezieling ontbreekt. Was dat nu vroeger zo'n belevenis, om in die tent te zitten en iets te gebruiken? Nu is het eigenlijk maar saai, al schrik je soms op van de brutale knapen die met hun brommers over het terrein jagen en door de terreinwachters met moeite worden weggejaagd.

De getrouwde paren blijven niet eens zo heel lang. Vroeger was het al lang avond voor ze opbraken. Feesttochten door zomerse nachten. Nu stappen ze tegen een uur of vier al op hun fietsen en rijden het dorp uit. Nou ja, ze hebben de eerste prijs, maar ze hebben er niet dat plezier van vroeger meer in.

Daar rijdt een dubbel stel de weg op, man en vrouw naast elkaar. Ze zoeken nog elkaars handen. Een verlate liefde zoekt een uitweg . . . Ze slingeren, al fietsend hand aan hand. En ze zingen . . .

Vroeger was het een hele schare die zingend van het feest keerde. Hoe mooi klonk dat over de beboste wegen in de avond. Nu is het maar een heel zacht liedje. Alsof ze niet durven. Een versje dat ze vroeger veel zongen: Er schommelt een wiegje in 't bloeiende hout . . .

Het klinkt als een verlaat liedje uit een vroegere tijd. Bouwvakarbeiders op brommers, die ze tegen komen, sperren de ogen wijd open. Wat is dat nou? Mannen en vrouwen, die elkaar bij de hand vast houden en zingen!

Ze houden hun knetterfabrieken even in en schreeuwen deze wonderlijke wezens iets achterna.

"Het bier is weer best!" schreeuwden ze.

Andries Blomhuis schijnt één van de nabloeiers te zijn . . . Hij merkt er niet van dat dit feest de glorie van vroeger begint te verliezen. Er zijn er vast nog wel een paar honderd meer, die daar geen last van hebben en ervan zouden opschrikken als ze in de krant zouden lezen, dat de zangersfeesten zijn afgeschaft, wegens gebrek aan voldoende belangstelling.

Andries doet dit feest op zijn eigen degelijke manier. Eerst laat hij zijn fiets secuur opbergen in de schaduw onder de bomen. Het kaartje bergt hij zorgvuldig in zijn bruine beurs. Dan koopt hij een toegangsbewijs, kijkt op zijn horloge hoe laat het is, en stelt vast dat het koffietijd is. Dus loopt hij naar de tent, bestelt koffie en koek, en neemt de tijd om het te gebruiken. Als hij rond kijkt, ziet hij Albert Kok, een boerenzoon bij hem uit de buurt. Samen, al pratend over het hooi en de koeien, stellen ze zich op bij de zangtent en luisteren naar de koren.

Zo tussen de bedrijven door zegt Albert: "Ik ben op de brommer. Ik scharrel tegenwoordig met Stien van Minne Donker. Zij komt met de twaalf-uur-bus, en wij gaan op de brom terug."

Dat is voor Andries een teleurstelling. Na twaalf uur is hij dus weer alleen. Als ze nog even het terrein rondwandelen neemt hij maatregelen. Hij kijkt goed rond of hij misschien ook een meisje kan ontdekken, dat hem lijkt, en dat niet in een kluwen vriendinnen zit verward.

(Wordt vervolgd)

FROM THE BOOKSHELF

CLOTH OR PAPER?

About two wars ago many well-meaning people considered paperback books to be obscene. Their generalized judgment was more often based on the outside cover of the books than on the contents which was seldom read. Today, there are over 75 thousand paperbacks available, including a number of versions of the New Testament of the Bible. Not too many hasty judges raise their voices anymore.

The clothbound book has lost much of its popularity. The price of books undoubtedly has something to do with this loss. Many people cannot afford the clothbound edition of a book, and many books come out in paperbacks shortly after the clothbound edition is on the market. It's just a matter of time. And time is the one thing in favor of those of us who have no other economic power; we can wait for the popularly priced paperback.

There is a catch in this reasoning, though. As a result of our increased demand for paperback editions, the price of paperbacks is going up, up, up. The three nickel novel today costs at least 75 cents, and many still aren't worth three nickels worth of reading. Today we are paying the same price for a college textbook in a paperback edition as our older brothers and sisters paid for a clothbound edition ten years ago.

As fas as prices of books is concerned, we seem to be caught in one of the links of the chain of a hungry animal called capitalism. Yet, when compared to a few centuries ago, we still have the advantage of being able to afford those books which can provide us wtih a well-rounded education, whether that be inside or outside of the official educational institution. And if we consider the role of the writer, there is also a reason for thankfulness about the changed opinion that writing and thinking is not gainful employment. Writers today may expect to be enumerated for their work, as much as the garbage collector may expect to be paid for his work. Why the second profession may expect to be paid more for his work, even today, than the writer, or the thinker, or the artist, is a question which especially Christian employers ought to answer with a hand on their hearts instead of on their bankbook.

EERDMANS ADDS FOUR TITLES TO SERIES ON CONTEMPORARY WRITERS

Wm. B. Eerdmans, Publisher, has recently brought out four new essays in the series Contemporary Writers in Christian Perspective, edited by Dr. Roderick Jellema. Twenty-two studies of 48 pages each, have thus far rolled from the Eerdmans presses. They have found their way via bookstores to the libraries of both institutions and homes. The essays thus far published have demonstrated their worth as aids to a better understanding of a selected number of prose writers and poets of the present era.

The titles just released include:

Paul A. Doyle, Professor of English at Nassau Community College, State University of New York, on EVELYN WAUCH;

Sister M. Therese, S.D.S., Poet Laureate of Marquette University, and associate professor of English at St. Paul College, Waukesha, Wisconsin, on MARIANNE MOORE;

Derek Stanford, educator and literary journalist, and Fellow of the Royal Society of Literature, Stanford, England, writes on STEPHEN SPENDER, LOUIS MACNEICE, and CECIL DAY LEWIS;

Peter Kreeft, Assistant Professor of Philosophy at Boston College, N.Y., is currently completing an anthology of C. S. Lewis's works. His critical essay deals with these works of C. S. LEWIS.

It appears that these booklets ought to be a part of the curriculum of schools which seek to link a Christian perspective of life with living inside as well as outside the classroom walls. From one point of view, the interpretation of any work of art, even of eccentric art, needs a Christian interpretation. The essays on contemporary authors ought to help the student to reflect upon a number of prisms on life, brought to their view by competent men in the literary field.

The essays in this series also offer the student a much needed orientation in the field of literature, not only as a worthwhile pursuit in itself, but also as a counterbalance to a growing dependency on a technology-oriented life. The titles of the booklets and the author's under discussion, speak for themselves in recommendation.

Cor. W. Barendrecht.

Watch your speedometer

A sliding scale of fines for speeding convictions, with the penalty rising sharply in relation to the speed, goes into effect in Ontario on September 1, 1969.

Under the new sliding scale, the fine will rise with the speed: $2 for each mile per hour over the speed limit up to 9 m.p.h.; $3 per mile between 10 and 19 m.p.h. over the limit; $4 per mile between 20 and 29 m.p.h. over the limit; and $5 per mile for 30 m.p.h. over the limit.

For an offence that occurs after September 1, a driver will be fined $10 for driving 35 m.p.h. in a 30 m.p.h. zone. But that fine will rise to $30 if he is convicted of driving 40 m.p.h. in the same zone and to $150 if he is driving 60 m.p.h.

A new sliding scale of fines has also been set for convictions resulting from the overloading of commercial vehicles.

Changes in fines make up the bulk of more than 60 amendments to the Ontario Highway Traffic Act which become effective September 1.

"We have overhauled the entire system of deterrents by discarding the principle of varying fines for first, second and third or subsequent offences," Hon. Irwin Haskett, Ontario's Minister of Transport said. "New minimum and maximum fines have been established for each traffic offence.

"The changes are aimed at irresponsible drivers who invite collisions by their shocking disrepect for the traffic laws."

As an example of the stiffer fines, Mr. Haskett mentioned the new minimum fine for a careless driving condition. For an offence occurring previous to September 1, the minimum was $10. For an offence occurring after September 1, the minimum is $100. The maximum fine of $500 remains.

Other amendments which become effective on September 1 include:

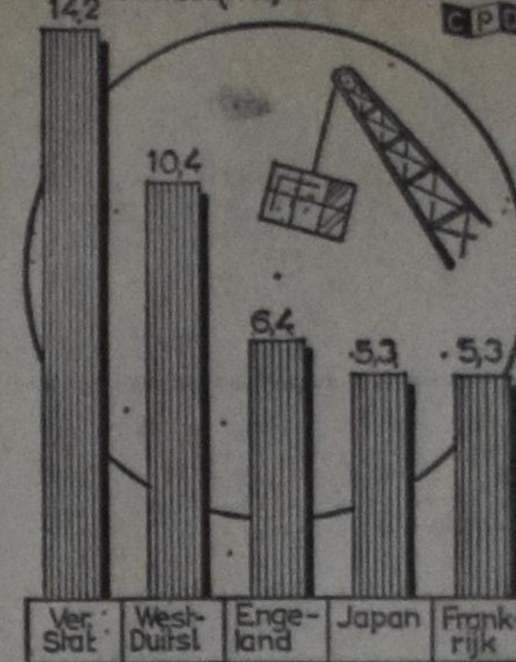
The rule of the road concerning stopping for stopped school buses has been clarified by changing "divided highway" to "median strip". Traffic meeting a school bus which is stopped with red signal lights flashing, is not required to stop on a highway with a median strip. A median strip is defined as a strip of pavement of more than 10 feet in width, or a physical barrier or an unpaved strip of ground.

Two offences have been added for which the police may arrest without warrant: failure to remain at the scene of an accident, and failure to provide correct name and address when a driver's licence cannot be produced. Power of arrest has been eliminated for three other offences: improper position of licence plates on vehicles, failure to notify the Department of Transport of a change in vehicle ownership or a change of address within six days.

Optometrists are required to report patients with vision conditions that could make driving dangerous.

Stopping for emergency vehicles: formerly, stopping as closely as possible to the right hand side of the road was only required when an ambulance, fire or police vehicle was sounding a bell or siren. This has now been extended to also include an ambulance, fire or police vehicle that is flashing a red light on the roof.

The new laws which take effect on September 1 are among nearly 100 amendments to the Highway Traffic Act passed by the Ontario Legislature earlier this year. The amendments are being put into effect in three stages . . . some became effective on June 9, 1969, and one requiring accidents to be reported to police where there is personal injury involved or property damage exceeds $200 instead of the present $200, becomes effective on January 1, 1970.

DE VIJF GROOTSTE HANDELAREN VAN DE WERELD

De Ver. Staten waren, naar omzet, de grootste exporteur in 1968. Totaal verkochten zij aan de rest van de wereld voor ruim 45 miljard dollar. West-Duitsland verkocht voor ruim 33 miljard dollar, zodat "Made in Germany" de tweede plaats in de wereld heeft. De Ver. Staten en West-Duitsland steken ver boven de andere landen in de wereld uit met de waarde van hun export. Voor beide landen nam in 1968 machines, chemische produkten en auto's een zeer groot deel van hun verkoop in.

Opmerkelijk is de positie van Japan dat 's werelds vierde exporteur is geworden. Het overtreft daarmede de Sovjet-Unie dat in 1968 het achtste exportland was. Ongeveer 30% van de Russische uitvoer gaat naar niet-kommunistische landen.

A father was one day teaching his little boy what a Christian should be like. When the lesson was finished, the father got a stab that he never forgot: "Father," asked the boy, "have I ever seen one?"

★

Whenever a man is ready to uncover his sins, God is always ready to cover them.

PIRATES IN OFFICE? Motorist stares incredulously as Jolly Roger flag—flown by pirates of old—flutters over offices formerly occupied by Ontario's Registrar-General in Toronto. How it got there is a mystery. New offices are at Queen's Park.

AS OTHERS SEE IT

SERVANTS OF CHRIST — IN INDUSTRY

Ten thousand workmen who shouted down Ontario Labour Minister Bales at a rally in Queen's Park, Toronto, inadvertently also told the story of their attitude to their work.

Not true, you say? What gives a man satisfaction in his work? Is it the hours? The money and fringe benefits? The variation? The amount of responsibility. The kind of people he works for?

William Schmidt, pastor of the Elmwood Church, says that people who are frustrated with their work are the ones who have reached beyond their grasp "hoping to attain more status", but failed.

Draftsman Frank Sawatzky, who works for a Winnipeg architect's firm, says that the majority of men, including Christians, are unhappy with their work and would change if they could.

For the last twenty years Bill Kroeker has been a quality tester for cement companies in the Greater Winnipeg area, but five years ago he became a Christian. "I feel more content now than before I became a Christian," he says, even though his working conditions have remained unchanged.

Rudy Dyck, one of several family members in the family-owned Dycks Containers and Forest Products, says that business involves many tensions to the point that he sometimes confesses he doesn't know whether anyone can really follow Christ and remain in business. He doesn't know of any businessman who has yet completely convinced him of his integrity as a Christian. Happy? Well, not exactly.

The manager of the Mennonite-owned Crosstown Credit Union fears that people are motivated by a far more materialistic philosophy than they were even ten years ago. "Our wants are much higher than our needs," says Harry Peters. The craving for more dollars explains the unhappiness of many people, says this man whose business it is to give credit to people.

Have most workingmen missed the real point of their work? All of these people seem to think so. Yet the interesting thing is that most of them hesitate to assert that a Christian should see his work as a calling from God.

Naturally, all feel that being Christians will make better workers out of people: "self starters," says Rudy Dyck; workers and employers with a sense of "fairness", says Frank Sawatzky; persons of integrity, Harry Peters says; a person who builds good relationships, Bill Kroeker adds. Bill also describes his work as a service to God which, while it may not be recognized by others, serves the interests of both his boss and the people with whom his employer does business. But most of the men queried stopped short of defining their work as their Christian calling.

However, Bible teacher David Ewert insists that we should. The NT understanding is that work is a spiritual service. For instance, he observes, the Apostle Paul would write to slaves and tell them to work "as to Christ . . . as servants of Christ, doing the will of God from the heart, rendering service with a good will as to the Lord and not to men . . ." (Eph. 6:5, 6).

We need to regain the sacredness of work once again, says Ewert. We could as well have a dedication to a secular task as to those that we more commonly think of as sacred. "Just as ministers take God's call seriously, so ought daily workers also," he maintains. A man does not legitimize his work in a factory or in some other task merely by giving a tithe of his income to the church. All of us are called to serve Christ and witness for him through the work into which we have been led.

Rev. Harold Jantz
in Mennonite Brethren Herald

•

LET'S KEEP OUR POLITICS OUT OF THE CHURCH PULPIT

The Manitoba election and the upset of the provincial Conservative government is viewed by some Christians as the prelude to new Dark Ages. When my family and I returned to our native province on vacation, we heard repeated gloomy forecasts about the future under a New Democratic government.

Many of these prophets of gloom are evangelicals, orthodox Catholics, or conservatively inclined people in the old line denominations. They seem to be sincerely persuaded that Christian theology and conservative politics are Siamese twins.

Fortunately, the majority of Christian ministers in Manitoba, as elsewhere in this country, still confine their politics to the polling booth rather than the pulpit.

Most Canadians are aware that a large segment of the American population equates right-wing politics and true Christianity. The spokesmen of this school of thought defend with almost equal fervor the inspiration of the Bible and the sanctity of the "free enterprise" system.

This viewpoint, unfortunately, is not confined to the United States. Here, in Manitoba, from where I write, some church members speak as though anti-socialism or even anti-liberalism (in a political sense) were fundamentals of the faith.

This attempt to equate Christianity with any one political viewpoint is arrogance of the first order. Only a short-sighted political huckster, interested in pandering to a voting bloc, should descend to that tactic. Utterly incomprehensible is the realization that this notion is held by a considerable number of Christians because they have heard it propagated in the name of orthodoxy from the pulpit, over the radio, and in certain magazines that are as political as they are religious.

Unfortunately my fellow evangelicals are especially prone to the temptation to equate conservative theology with Conservative politics.

The same evangelical will loudly protest the pulpit pronouncements and denominational statements which identify Christianity and socialism. Loud will be his shouts against those theological liberals who regard the socialist state as a miniature of the kingdom of God.

Having roundly criticized the liberal, he proceeds to his own brand of politicking! He condemns the lift-wing version of utopia and then presents his own right-wing political version. Of course, his pet scheme is bolstered with the bold claim that it is the only one for which there is divine warrant.

That silly and puerile attitude could be dismissed as a harmless idiosyncrasy — except that it is doing untold harm to genuine Christian work.

Some Christian advocates spend so much time in expounding their political prejudices as divine and ultimate truth that men who reject those prejudices think they are rejecting the Christian message. They may never have heard the Christian message from that source.

Then, should Christians be concerned about politics? Certainly. In fact, they should make their faith and its insight to bear upon the crucial issues of our time. As we do that, we may find that we are on different sides of the political fence.

Under no condition will a Christian affirm that his particular political viewpoint represents the only possible Christian position. That's cheap politics and even cheaper religion.

Rev. Leslie Tarr in
"The Star".

"The Burden of Loneliness"

This is the title of a brochure published by the Christian Marriage Contact Bureau, and is free for the asking. Write to C.M.C.B., Box 154, Station R, Toronto 17, Ontario.

The C.M.C.B. is not a business enterprise — it wishes to be a service organization only. It was established by a small number of Christian Reformed people who felt that they should do something to express the compassion of Christ to those who have not found or who have lost their partner.

Among the boardmembers and advisors of this organization are psychologists, psychiatrists, social workers, lawyers and ministers; and all those connected with the C.M.C.B. have committeed themselves to the strictest secrecy.

THE WORLD AROUND US

THE MIDDLE EAST: What can the U.N. do?

For twenty years the United Nations has been active in the Middle East — damping down explosions, interposing forces, caring for victims — and has made it possible for the major powers to postpone tough political decisions. Both Israel and the Arab nations have voiced their grievances in the General Assembly and the Security Council, although both sides were only too aware that they were only using these institutions as sounding boards. The issues that have been solved over the years through UN action have received little or no publicity: a ship would be released after what appeared to be a long silence, prisoners and hostages would be exchanged almost surreptitiously, and cease-fires would be brought about without any apparent discussions.

The public is largely unaware, apart from such well publicised efforts as the Cyprus peace keeping force, of the work that is being done by the offices of the United Nations. UN observers have been present along the one-hundred mile Suez Canal cease-fire line, and on the fringes of occupied areas of Syria for almost two years now, but little is heard about them. The work of the Swedish Ambassador Gunnar Jarring in trying to get the two sides to sit down and open peace negotiations is better known, but just who he is talking to and what terms are being discussed is also largely unknown to the public at large.

It has become apparent, however, that the UN is not likely to solve the problem in the Middle East. The minor successes that are being obtained in secret do not solve the larger problem of ending what is, in effect, a low key and continuous war. When it became all too clear that the UN could not solve the major problem, the Big Four felt they had to take steps of their own. The U.S.S.R. reversed its long-standing objections to UN peace keeping forces and urged such a force for the Palestine situation, while the United States proposed Big Four guarantee of a UN negotiated settlement.

For both countries this was a reversal from a previous standpoint. The United States initially wanted a demilitarized zone all around Israel and especially in the Sinai desert. This concept is still favoured in the US, but it is now envisioned to be staffed with men wearing the blue berets of the UN forces whose authority is backed not only by the Security Council but by the forces of the Big Four as well. For Russia the creation of a UN force was a major reversal in policy. During the days of peace-keeping forces in the Congo, or the UN Emergency Force (UNEF) in Gaza and Egypt, the U.S.S.R. (and France as well) refused to pay assessments and denied the legality of such operations.

Regardless of what the major powers, or the UN proposes, the active participation, or at the least tacit agreement of the countries concerned is still necessary. Israel rejects any UN interposition, and will not permit UN forces on its side of the DMZ. She wants direct talks among the nations concerned and holds out as bait some of the conquered territory which could be returned to the original owners. Since, however, certain areas are not 'negotiable', such as the Golan Heights, Sharm el Sheik and Jerusalem, the Arab nations find little use in beginning talks over part of the territory they have lost. The Arabs would 'loose face' if they agreed that Israel could keep these areas. After all, the Arabs do not recognize Israel as a nation, so how can something that does not exist take and keep so much territory?

The efforts by Ambassador Jarring are an attempt to solve the chicken-and-egg dilemma over who should blink first. Attempts are made to have the Arab nations recognize Israel while the Israeli would withdraw from some of the occupied areas. But the Arabs find this too high a price to pay since only some of the conquered areas would be returned, while Israel, feeling military secure, demands a formal peace treaty which will settle the borders once and for all times. Both sides refuse to budge and have dug in with the conviction that time is on their side. Israel is waiting for elections and for the Phantom jets the US has promised to deliver soon. Egypt is waiting until it will have trained enough pilots to fly the MIG's Russia has provided for her.

Although the UN (and the Big Four) seem incapable of bringing a lasting solution to the Middle East problem, there are a number of avenues open to the UN which would reduce the tension in the area. The first thing is to urge all countries that supply arms to either one side or the other to stop doing this. The steady increase in arms in the area will eventually bring another war, either because one side feels it must attack before the other side gets too strong, or because one side feels it is now strong enough to open hostilities. The second source of friction is the Palestine refugee problem. There are 1,375,915 registered refugees, half of whom are under eighteen. Primary school is generally available, even for those living in tent camps. But NURWA/UNESCO, which looks after the youth in these camps, was $5 million short this year and schooling for older youth may be reduced. This could result in another lost generation. It has been proved that the youth who have had training, especially in vocational schools, have become productive and self-respecting. Before the UN set up an adequate school system the youth were prime subjects for those preaching for a holy war against Israel. The various fedayeen groups still draw most of their recruits from the Palestinian refugees, and unless the present generation can be educated and given a sense of pride and commitment, thousands of youngsters will in a few years, be only too ready to join the ranks of the Arab commandos.

Another way to reduce the tension created by the refugees would be to pay compensation to those who lost their holdings. The Palestine Refugee Office, by 1964, had listed 453,000 separate items compiled after long research in Gaza, Israel, Jordan and Syria. These items are property, either in land or goods, which once belonged to the refugees, but are now part of Israel and as such unattainable for the refugees. The UN has long advocated that the refugees either return to Israel (which they do not want to do) or accept compensation for their lost property and give up all claims of ownership. Up to 1967 the refugees refused either, wanting their property back, but accomplishing this by removing the Israeli from the area, i.e. returning to a pre-1948 situation. After the Six-Day War, however, it became possible for many of the Palestinians to visit their properties in Israel for the first time in twenty years. The changed setting and structures, plus the homogeneous character of Israel came as a great shock to many. They became convinced that they would never return to their former holdings because they could not fit into the new nation and to drive the Jews out by frontal attack would mean suicide.

If the UN could now begin to give out compensations without a long delay or debate, it seems reasonable to assume that many of those entitled to it would accept. This would not help all the refugees, but a certain number would probably use their money to move to other places and begin anew. If the refugee problem is not solved, the fedayeen movements will gain more and more converts and the tensions will be built up until the war will break out in new intensity and ferocity.

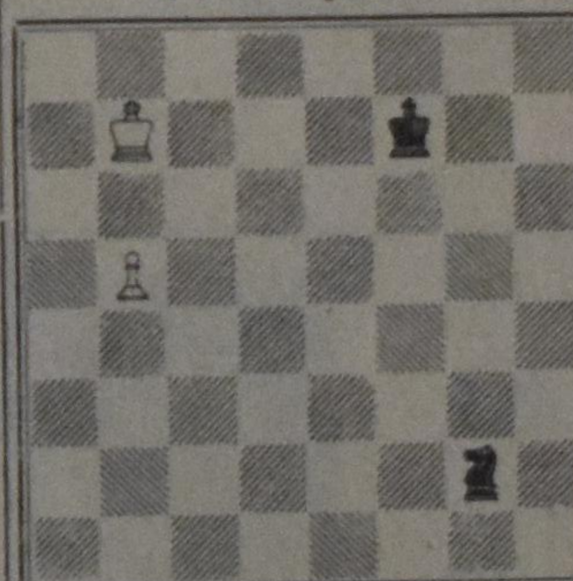
J. J. Bout.

Let's Play Chess

Editor Mr. C. HESS

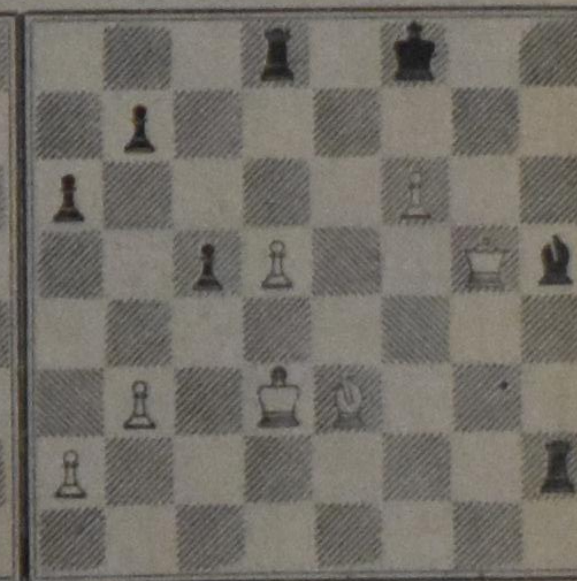
FOR YOUR ENTERTAINMENT

XV
Author: F. J. Prokop,
Czechoslovakia 1925
Black: 2 pieces

White: 2 pieces
White wins. 5 points

XVI
Anonymous
Black: 7 pieces

White: 7 pieces
Black moves and wins.
2 points

NOTES

1. With these two Endings we are back to our old rule again: extra points can be made by newcomers provided only that with these solutions they will also send solutions of one or more of the normal September problems.
2. Prokop deserves honour with this miniature. The black Knight is a big danger for white's promotion plans. The solution is surprising.
3. No. XVI is a peculiar ending. How would you finish this game if you were in control of the black pieces?
4. The deadline is October 20 (see the issue of September 11).

CORRECTION

In problem 361 (in our issue of August 7/14, 1969) a misprint occurred. There were three white knights in the problem. The white knight at KN5 should be replaced by a white bishop.

Due to this mistake the deadline for problem 361 has been postponed to October 1 (postmarked).

Die Hinderlijke Democratie

● Met dit stukje ga ik de christen-pacifisten in ons land een slechte dienst bewijzen. Gehaat wordt vooral de man die achteraf roept: 'zie je wel dat ik gelijk had?' Een dergelijke kreet kan zelfs de berouwvollen te machtig worden want dat bederft het genoegen van de ootmoed. Misschien zijn de gelijkhebbers van toen ('47-'48) daarom thans wat rustig, want niets is riskanter dan het 'te vroeg' gelijk hebben. De uitdrukking is niet juist, want dezulken hadden op tijd het juiste inzicht en de anderen (de meeste mensen) hebben het gemeenlijk te laat met alle jammerlijke gevolgen van dien. Maar u begrijpt wat ik bedoel. Wie zijn tijd (het inzicht van het volk) vooruit is, wacht nimmer populariteit. Het irritantst is hij wanneer hij achteraf roept 'zie je nu wel?'

Daarom haast ik mij te verklaren dat ik niet tot hen behoor die op tijd het juiste inzicht hadden. Hopelijk valt de wrevel, die menigeen jegens de Kerk en Vredemensen in zich voelt opkomen na lezing van dit stukje daardoor wat mee. Maar ik vrees toch het eerste.

OUD NIEUWS

Het bladeren in jaargangen van het maandblad Militia Christi van '47-'48 is bepaald schokkend. Er blijkt uit dat men in die tijd voor een rijksdaalder abonnementsgeld in het jaar vrijwel alles al had kunnen lezen wat thans als 'onthullingen' grote aandacht trekt. De beschuldiging van oorlogsmisdaden is helemaal niet nieuw. 'Wij hebben nu zelf oorlogsmisdadigers', schreef ds. M. Hinlopen in Militia Christi van maart 1949, na de tweede 'politionele actie'. En het was toen al niet z'n bedoeling om 'onze jongens' te verguizen, want hij voegde er aan toe: 'Dat is echter niet hun schuld alleen. Het is ons aller schuld, want al die afgrijselijkheden, waarvan de soldatenbrieven reppen, zijn inhaerent aan het systeem. Men kan niet 'fatsoenlijk' oorlogvoeren. Men kan de oorlog niet humaniseren. Dat kan men niet eens een militaire actie'.

RIJKSDAALDER

We verwijten het Duitse volk dat het schuldig is omdat het de waarheid niet wilde weten. Maar (en dat getuigt ten ongunste van het autoritaire Hitlerregiem en het Nederlandse volk en ten gunste van het Duitse volk en de persvrijheid in Nederland) voor een riks per jaar verscheen er in nazi-Duitsland geen blaadje, waarin men op de hoogte kon komen en in Nederland wel. Celebes, de Bondowoso-affaire, het platbranden van kampongs, de martelingen bij verhoren, het 'op de vlucht' neerschieten van gevangenen, de veroordeling door de krijgsraad van gereformeerde mariniers, die weigerden een kampong in brand te steken, de 'Peniwen-geschiedenis, waarover ds. Hildering vertelde, ach, over dat alles had men toen ook al kunnen lezen. We leefden in een democratisch geregeerd land met een grondwettelijk beschermde persvrijheid. Het is echt waar dat de verantwoordelijkheid van de burger in een democratie groter is dan die in een dictatuur.

'MOFS'

Ook de vergelijking met Putten is niet nieuw. Wie Militia Christi van twintig jaar geleden leest, krijgt hetzelfde onder ogen wat thans in vele grote dagbladen en voor de televisie als nieuws verschijnt. Ik doe maar een greep. 'Mofs' heet het artikel van ds. M. J. de Wijs in het nummer van februari 1949, dat geschreven werd o.a. naar aanleiding van een brief van een soldaat, die midden in de zuiveringsacties zat. Een paar citaten uit de brief: 'De manier waarop onze leiding de zaak hier in het reine meent te moeten brengen is angstig mofs.' Hij meldt het bestaan van twee partijen in het leger en van heftige discussies onder de jongens. Eén, die volkomen de Duitse manieren wil volgen met alle wreedheid en nodeloze slachtoffers, de ander die hier sterk tegen is. En in deze laatste groep hoort men vaak 'Wij zijn nog rotter dan de moffen'.

VOORLICHTING

'Er is geen wezenlijk verschil tussen een Duits, een Engels of een Nederlands sprekend leger', schreef deze geschokte soldaat ook aan de predikant. En hij verstrekte nauwkeurige bijzonderheden. Als er een parlementaire enquêtecommissie komt, dan kan zij in Militia Christi heel wat uitgangspunten voor onderzoek vinden. Is deze commissie eerlijk dan onderzoekt zij ook de volgende vragen: hoe werd ons land voorgelicht door (a) de regering, (b) de politieke partijen, (c) de pers. Dat is veel belangrijker dan de vraag of dpl. sld. Piet Jansen uit Veendam schuldig was of niet. Het eerste slachtoffer in de oorlog is de waarheid, zegt een spreekwoord. Militia Christi geeft schokkende voorbeelden hoe ons volk werd voorgelicht. 'Arm volk van Nederland. Gij wordt belogen en bedrogen. En ... gij wilt het' schreef het blad in februari 1949.

LES

Wat mij ook opvalt is de grote evenwichtigheid in het oordeel van 't blad. Indonesische wandaden worden niet verdonkeremaand, de uiterst moeilijke politieke situatie wordt niet gebagatelliseerd. Wel legt prof. Heering de vinger bij de kern van de zaak: de miskenning van de Indonesische vrijheidsdrang. En wie eenmaal ontoegankelijk was voor deze als onaangenaam ervaren werkelijkheid, (zij paste niet in onze droom) viel gemakkelijk ten slachtoffer aan de oorlogspropaganda, die elke mogendheid maakt in een gewapend conflict. De les van dit alles? Juist nieuws dat ons onprettig aandoet omdat het niet past bij onze goede bedoelingen, kan belangrijk zijn. Sommige verhalen horen we graag. Andere beluisteren wij met tegenzin. Maar deze laatste zijn belangrijker. 'Wie oren heeft om te horen ...' Het is de hinderlijke verantwoordelijkheid van de burger in een democratie dat we oren hebben.

FLEX
in "TROUW".

WAT DOET DE AARDE MET DE ZON?

Van de totale energie aan zonnestraling, die de aarde ontvangt, wordt:

POLICEMEN'S PATCHWORK. International Police Association booth at the Canadian National Exhibition if nothing else is very colourful. Constable Brian Duff shows Bernie Ockrant, 10, the myriad of shoulder patches collected from police forces in Canada and the U.S.

The Next Issues of Calvinist-Contact

will be DATED	will be MAILED	Closing time for ADVERTISEMENTS
September 25	September 19	September 17 noon
October 2	September 26	September 24 noon
October 9	October 3	October 1 noon
October 16	October 10	October 8 noon

WIJ LAZEN VOOR U

DE BIJBEL IN VOGELVLUCHT
door Sipke Vanderland
Uitgave: Kok, Kampen, 1969.

Dit fijn en handig uitgegeven boek van nog geen 200 bladzijden, royaal en aantrekkelijk gedrukt, bedoelt een fikse hulp te wezen bij het leren kennen van de Bijbel. Aan elk van de 66 bijbelboeken zijn twee tegenover elkaar liggende bladzijden gewijd.

De linkerkant geeft de naam van het boek en informeert omtrent de vorm, de tijd van ontstaan, en de schrijver. Dat neemt in al de 66 gevallen nauwelijks de helft van de ruimte in beslag. Wat nog over is wordt gebruikt voor met zorg gekozen vragen over de inhoud van het boek, vragen die prikkelen tot verder onderzoek. Aan het eind van de eerste bladzijde volgt "Rondvraag", die suggesties geeft voor clubs en discussiegroepen. De aanduidingen zijn uiterst kort gehouden maar ze brengen feilloos op uitstekende ideeën.

Maar behalve dit alles is er nog een rechterkant. Die bevat een bijna altijd meesterlijk gevonden titel voor het betreffende boek, b.v. 1 Samuel: Bidden helpt; Prediker: Moet dat zo? 1 Timotheus: Als ik jou was; Markus: Kort maar krachtig; Deuteronomium: Luister dan toch!

Bovendien wordt op de 2de bladzijde de inhoud zeer beknopt weergegeven en de kerntekst aangewezen. Maar ook op deze rechterkant is het laatste deel het belangrijkste: dat beschrijft de boodschap. De auteur heeft er alle 66 keren veel zorg aan besteed die boodschap goed uit de verf te laten komen. Hij doet het in pakkende taal, recht op de man af, en op jonge lezers gericht.

Om onze lezers een volledige indruk te geven citeer ik een voorbeeld: Titus.

Titel: Zo hoort het.

Inhoud: Over gezonde organisatie van het kerkelijk leven, de houding tegenover tegenstanders, de opbouw van de gemeente in het ware geloof, en het leven naar de wil van God.

Kerntekst: Dit is een getrouw woord en ik wil dat je op dit punt een krachtig getuigenis geeft opdat zij die hun vertrouwen op God gebouwd hebben, ervoor zorgen vooraan te staan in goede werken (3:8).

Boodschap: Wij hebben een geloof nodig dat echt is, rasecht. Een gloedvol geloof waar de vonken afvliegen. Iets groots. Iets machtigs. En de Here God wil ons heus niet met een surrogaat daarvan afschepen. Hij heeft werkelijk het beste met ons voor, het hoogste. Maar dat betekent niet dat Hij wil dat we de hele dag in een hoera-stemming en in een hallelujah-stemming rondlopen. Dat hou je niet vol en daar kom je er niet mee in het leven. Het echte geloof is veel praktischer en nuchterder. Het heeft niet alleen heerlijke rechten en voorrechten, maar ook duidelijke plichten en verplichtingen.

Paulus schreef aan Titus over de voorrechten van de christen: genade, vrede, vergeving, redding. Maar ook over de plichten: gastvrijheid, rechtvaardigheid, gehoorzaamheid, vriendelijkheid, zachtmoedigheid, ijver.

Je ziet wel: dat zijn belangrijke dingen voor je dagelijkse leven. Christenen lopen niet voortdurend op de toppen van hun tenen, maar ze staan met beide benen op de grond. Ze leven niet boven hun stand. Er zijn wel veel christenen die beneden hun stand leven, doordat ze nutteloos en doelloos en vervelend leven. Dat is niet de bedoeling van God. Wij zijn geroepen om nuttig en doelbewust en zegenend te leven. Zó hoort het. Wat staan er toch grote dingen in dit kleine briefje!"

Dit rijke boek bevat nog meer informatie. Aan het eind van het Oude Testament, op blz. 94, vinden we gegevens over de periode "tussen de Testamenten". Na het Nieuwe Testament volgt nog een aanhangsel over de Bijbel in tien interessante hoofdstukken. Men zou het gebruik van dit boek wel met dat min of meer algemene gedeelte kunnen beginnen. Bovendien bevat het boek fraaie foto's; ook afdrukken van oorspronkelijke bijbelgedeelten (z.g. handschriften).

Kan dit hollandse boek door ons in Canada gebruikt worden? Enerzijds is het niet bepaald een heksentoer discussie in het engels te voeren over hollands materiaal. Maar aan de andere kant zou een vertaling van dit boek het allerbeste zijn. Ik pleit daarvoor, want deze uitgave is het tenvolle waard. Zou er niemand onder ons zijn die de bekwaamheid en tijd heeft dit tot stand te brengen? Overleg met uitgever en schrijver en begin er mee! Wat zouden tal van verenigingen en studieclubs in onze kerken bij zo'n boek een baat hebben!

F. Guillaume.

The Bible does not yield its riches to the skeptic or the critic. Only by faith will it bring enrichment to your life.

— Earl C. Wolf

FLOATING TO A NEW RECORD Steve Sutton of Toronto made 200 jumps in less than a day and broke the old world record of 150 set earlier this year in British Columbia. About 45 persons were involved, including chute packers and three sets of loaders, handlers, pilots and truck drivers. The 23-year-old bachelor used 28 parachutes.

Gallop on, inflation gallop on

New York, N.Y. (ED) . . . If you're good, the lollipop you get is a raise in pay. Right? It's the American dream. But it's now going hand-in-glove with the American nightmare: Inflation. Because the more you make, the more you pay. And costs of living escalate — in a dizzy spiral, keeping pace with wages.

One of Lyndon B. Johnson's last statements as President was an economic report. He said, "The nation is now in its 95th month of continuous economic advance. Both in strength and length, this prosperity is without parallel in our history."

Yet, one of President Nixon's most crushing problems is slowing down this economic growth without creating a recession. Wage increases on the books right now for teachers, policemen, government workers and office workers in the U.S., all come due in 1970 and 1971. Longshoremen, machinists, and airline pilots just settled for substantial increases in pay.

One and a half million low-income workers are now eligible for a wage hike under the U.S. Federal Wage-Hour Law. The expenses of every single one of these newly enriched wage-earners will rise at the rate of 6 percent a year.

You see all this reflected at home as your expanding pay check goes to pay for a shrinking bag of groceries . . . as the goods you buy become obsolete more quickly than ever before . . . and as the dollar stretches less and less to pay for all the good things you want.

The correlary of a tremendous boom in economic prosperity seems to be a lessening in what increased income means in terms of buying goods and services. Figures that reveal our rapidly growing economy are staggering. Americans write 20 billion checks a year, in addition to widespread use of credit cards and charge-plans. We produce goods and services which are worth $900 billion.

A demand for these services will increase rather than decrease. By 1970, 17 million children born after World War II will enter their twenties with new demands for homes, autos, apparel and appliances as they enter the "young marrieds" age.

A vice-president of one of America's leading banks predicted that our Gross National Product will go to two trillion dollars within ten years. He estimates a population of about 245 million living in 77 million households, and building about two million homes a year. Personal salaries are projected as being up about 45% by then.

Still, the simple fact is that all this growth is negated by one force — the shrinking power of the dollar. Since our economic system works on the principle that what goes up must come down, hundreds of specialists are working on the problem of bringing everything under control, slowly and moderately.

Some economists are opting for tax surcharges and credit controls simply to keep wildcat money out of circulation and force us to slow down on spending before a wage and price control plan becomes necessary.

Most government advisors are against actual controls since they seem to rush the buying public and private business into "scare" excesses. People buy, build and expand not from present needs, but from fear of future price increases.

So, the government is banking on its experts' "tight money" program to force businesses to slow down the big spending programs and to persuade consumers to curtail purchases.

And that's where we can help. To those of us who are concerned about retirement years or with providing education and other essentials for our children (whose higher education will cost an estimated 40% more in ten years), putting a rein on our spending is important. This rein is significant to us in two ways: it helps curb inflation in our economy and also allows us to provide for the future.

But, sometimes it's difficult to work out an intelligent plan of spending when inflation seems to be threatening us from every angle, and when the demands of the present — like food, clothing and shelter — are confronting us.

We may not be seeing the end of inflation for awhile. But it is a fact that we can learn to live with it safely and comfortably. Through government action, through government and business slowing down on big spending programs and through our own good sense, backed by expert advice, we can slow down inflation to the point where it no longer gallops on, but advances at a pace less likely to hurt.

VANCOUVER

Gateway to the Pacific

By JOHN F. HAYES

(Canadian Scene) — Vancouver, British Columbia, has often been called the most beautiful city in North America, and not without reason. It is set in the midst of spectacular country where mountain, sea and forest join in breathtaking pattern.

Third largest city in Canada, Greater Vancouver covers 531 square miles, and lies only 25 miles from the United States border. The area is open and green all year, and the climate gentle and moderate. Its population of more than 900,000 includes large ethnic groups. Those of German origin predominate with well over 50,000 making their homes there. Scandinavian folk run a close second and total 46,000. There are 31,000 French, 26,000 Asiatics, 25,000 Dutch, 19,000 Ukrainians, 20,000 Italians, 13,000 Poles, 10,000 Russians, 5,000 Jewish and another 20,000 from various parts of the world.

Highly skilled and technically proficient workers usually find employment readily, but there is a surplus of unskilled and undereducated workers. If you contemplate making Vancouver your home, bear in mind that foreign qualifications of professionals may not meet Canadian standards. Check with the professional association concerned. You may find the entire list of such associations in the Canadian Almanac and Directory, published by the Copp Clark Publishing Company, 517 Wellington Street West, Toronto 2B, Ontario.

Seeking work in Vancouver from a distance is not successful. It is, however, often useful to contact your local Canada Manpower Centre for assistance. Average industrial composite weekly wages in B.C. are $116 — the highest in Canada. Apartments run from $100 to $250 per month. Rental homes are practically non-existent. There are plenty of homes for sale at all prices.

Primary and secondary schools are excellent, and two fine universities are located in the area. School attendance is compulsory over seven and under 15. A generous hospital insurance plan covers all residents, and a Government Medical Care Plan is available on a voluntary basis. There is an annual Provincial Home Owner Grant of $130.00 payable to the owner against the property taxes on his home.

Recreation opportunities abound in Vancouver and in British Columbia. Skiing on nearby Grouse Mountain is only 20 minutes away from the city's centre. Fine golf courses are nearby and excellent fishing is a feature sport. Camping, boating and hunting are at their best. There are 239 provincial parks in the province, plus four magnificent National Parks. Cultural and artistic activities continue all year round.

Vancouver has many churches of different denominations, among which there are several immigrant churches. To mention a few: the Bethel Chr. Ref. Church is located at 525 East 49th Ave., the First Chr. Ref. Church is located at 2670 Victoria Dr., the New Westminster Chr. Ref. Church at 8255 - 13th Ave., Burnaby, the Burnaby Chr. Ref. Church at 5825 Nelson Ave., and the Richmond Chr. Ref. Church at 928 N. 2nd Road.

Vancouver's port is on of the world's finest. More than $100 million of new developments are either under way or in the planning stage. Movement of cargo through the port generates some $250 million annually in wages. The city is the western terminus of the Canadian Pacific Railway. Airlines operate from Vancouver across the continent, and across the Pacific to the Orient and Australia.

Vancouver takes its name from Captain George Vancouver who commanded an expedition to Nootka Sound to arrange the return of British property that had been seized by Spaniards in 1789, and to survey the northwest Pacific coast. In 1792, he explored Burrard Inlet, on which Vancouver sits.

Bustling, prosperous and clean, Vancouver is growing rapidly and is becoming more and more important in the Canadian scene.

KERKDIENSTEN

Radio Nederland Wereldomroep

Golflengte: 19 meterband (15.425 mC) en: 25 meterband (11.730 mC)

UITZENDTIJD:

5.30 Atlantic Daylight Saving Time
4.30 Eastern Daylight Saving Time
3.30 Central Daylight Saving Time
2.30 Mountain Daylight Saving Time
1.30 Pacific Daylight Saving Time.

Uitzendtijden tot en met de maand april 1 uur eerder. Vanaf de Saving time — gelden bovenstaande tijden.

WIJ VERZOEKEN U DEZE KOLOM UIT TE KNIPPEN EN BIJ UW RADIO TE LEGGEN

5 oktober:	Hervormde Kerkdienst.
19 oktober:	Gereformeerde Kerkdienst in Heemstede. Voorganger: Ds. G. N. Lammens.
2 november:	Hervormde Kerkdienst.
16 november:	Gereformeerde Kerkdienst Vrijgemaak Bolnes-Slikkerveen. Voorganger: Ds. B. van Riet.

Een programmaschema of een brochure over het installeren van een kortegolfantenne worden op aanvrage gratis beschikbaar gesteld door RADIO NEDERLAND, P.O. BOX 222, THORNHILL, ONT.

STAMPS FOR LITERATURE A REMINDER!

Don't throw your stamps away! Send them to Mr. Vila:

Stamps for literature,
Box 6094,
Grand Rapids, Mich., 49506,
U.S.A.

VAN ANDERE DRUKPERSEN

Over preken

De vele en grote problemen, die zich tegenwoordig aan de Christen opdringen, doen vele vragen of de prediking in de zondagse samenkomst van de gemeente nog wel voldoende is of kàn zijn. Wordt er van de predikanten niet teveel gevraagd, vooral als men bedenkt, dat velen van hen niet één, maar twee of soms drie preken per zondag moeten leveren. Dit vraagstuk is ter hand genomen door een onbekende schrijver in "Gereformeerd Kerkblad" (van 25 juli), die zijn artikel ondertekent met "Gemeente-lid". Wij nemen een groot deel van zijn artikel **hier** over ter informatie, dus zonder er commentaar aan vast te koppelen.

"Het is om deze redenen, **dat ik** meen, dat overweging zou kunnen gegeven worden **aan de idee van centraal gemaakte preken**, die nu en **dan** door de meest daartoe bekwamen en wijzen, en wellicht in teamwerk, over de belangrijkste en brandendste problemen zouden kunnen gemaakt worden. Toe te zenden aan alle gemeenten en beschikbaar gesteld dus voor alle predikanten. Natuurlijk blijft ieder hunner vrij, ze om te werken, zoveel hij nodig oordeelt en evenzo, om ze eventueel geheel onveranderd te laten; in dit laatste steekt niet de minste **"schande"**.

Ik ben mij bewust, dat — **zelfs** met deze laatste bijvoeging: mogelijkheid tot omwerking — de idee velen dwaas in de oren klinkt, volledig vastgegroeid als we zijn in de gedachte: een dominee die spiekt, dat is toch wel het toppunt!

Een bekende predikant reageerde dadelijk met: "Als we de prekerij nu helemáál dood willen maken, dan moeten we preken van anderen gaan voorlezen."

De kwade herinnering aan het oude "preeklezen" in kleine vakante gemeenten zal hier vermoedelijk in mee spelen.

Wat hièr echter wordt bedoeld is juist het geheel tegenovergestelde daarvan, omdat het op **de hoogste doeltreffendheid** wil gericht zijn. En die werd zéker niet gediend door de oude leespreek, vaak voorgedragen door een niet bekwame lezer; maar helaas ook niet, als wèl voldaan is aan de eis, dat de predikant zijn eigen preek moet maken en voorlezen.

Ellendige gedachte voor onze predikanten, die op één zondag 3 (of meer) kansels beklimmen en zich op het hoogste inspannen voor hun taak.

Naar mijn mening róept alles hier om hulp en leiding vanuit het centrum; het centrum, dat uit al de beschikbare krachten — en wat zijn we daar rijk aan — **kan kiezen** en bundelen. Alle vermogen, waarover we door Gods gunst mogen beschikken, is nodig, ja is vermoedelijk nog lang niet voldoende; maar we kunnen dan, "alles gedaan hebbende" de uitkomst vertrouwend aan Hem overlaten.

Wat het geven van niet-eigengemaakte preken betreft, zijn er intussen ook andere klanken: Dr. A. Kuyper zegt in zijn merkwaardige brochure "Confidenties" (uit zijn jongere jaren nl. 1873) "Ik ben tegen het vele preken" (en uit het verband blijkt: vooral ook tegen het **moeten maken** van vele preken). En hij stelt dan voor, de predikanten de vrijheid te geven, soms de oude "Postilles" voor te lezen (preken van kerkvaders enz., "de corypheeën van de oude kerk", noemt hij ze).

De vroeger bekende architect-schrijver A. Ingwersen haalt in zijn boek "Tussen kerk en hangar" Kuyper's idee met warme instemming aan. Ieder hoeft niet steeds "een koekje van eigen deeg" te bakken, meent hij.

Gunning (van Pniël) zegt tegen een jonge vriend-collega: "Nu moet je eens een poosje geen eigen preken maken; lees deze bundel van mij maar liever voor" (om een zekere fout kwijt te raken).

Ook lazen we na de pauselijke encycliek over geboortenregeling, hoe de pastoors van één plaats gezamenlijk een preek opstelden, die ze ieder in hun parochie gebruikten. Ook dus de gedachte: deze zaak is zo moeilijk, dat we onze krachten moeten verenigen en — alle parochies met het beste dat we tezamen hebben — moeten dienen.

Een paar bedenkingen: gaat de persoonlijke inspiratie, en bijzonder het gebed van de predikant in zijn studeervertrek, zo niet te veel verloren?

Ik meen juist, dat die er haast zeker bij zullen winnen; immers de sleur — en wie is daar niet aan onderhevig? — en het vaak moeilijke **moeten**, zijn nu eens krachtig doorbroken en er komt nieuwe hoop op vruchtbaarheid en geestelijke kracht; wie weet, zal zelfs niet het ontzettende gebedsonvermogen van de gemeente door het idee van gezamenlijk iets groots te gaan proberen, in beginsel worden overwonnen.

Bovendien bedoelen we, nogmaals, deze gedragswijze maar voor een klein deel van de preken van een jaar; verweg het grootste deel blijft eigen werk.

Een tweede vraag: kan men een woord van een ander wel met de nodige overtuiging en kracht voordragen? Antwoord: toneelspelers doen niet anders en bewijzen het tegendeel; 10-tallen keren geven ze dezelfde tekst met dezelfde overgegevenheid. En we mogen zeggen: "hoeveel méér dan een toneelstuk is hier!"

En nog eens: de predikant **heeft** natuurlijk het recht om te veranderen, zoveel hij wil; en dingen waarmee hij het principieel niet eens is, laat hij even natuurlijk weg of stelt er zijn eigen mening voor in de plaats (als dit op geëigende wijze en in Christelijke geest gedaan wordt, is er niets tegen en alles voor). **Niets van** heersen wil hierin zitten, maar het is alleen bedoeld als **dienst**, als **hulp** tot de **grote Dienst**.

Tenslotte nog enkele opmerkingen over de praktische uitvoering:

Wat de onderwerpen betreft: het zal wel duidelijk zijn, dat ik als eerste onderwerp voorstel: hoe leren we de liefde; hoe komen we ertoe, haar als Christenen krachtig-vruchtbaar te beleven.

De liefde eerst. De echte, grote liefde (die Christus bedoelde) hebben we **bij alles nodig**; 1 Cor. 13 "Al had ik . . . en al deed ik . . . maar had de liefde niet — rammelend metaal." Deze liefde brengt "vanzelf" al wijsheid en kracht mee (terwijl haar doodsvijand, de zelfliefde, die tweelingzuster van de haat, ongelooflijk dom en kortzichtig maakt, ja tenslotte radicaal verblindt).

Hier dient echter wel dadelijk een bij-opmerking gemaakt te worden, nl. deze, dat elke deskundige schrijft: liefde leren we alleen door **doen.** Valt er dan wel over te preken?

Zeker, we moeten van de achtergronden echt één en ander weten en dat kan ons, meen ik, uitstekend van de kansel gebracht worden. Maar het dóén moet er direct mee samen gaan.

Dus b.v. dadelijk beginnen met ziekenbezoek en dergelijke. Er zijn massa's zieken en eenzamen — we zien ze in de zieken-en verzorgingshuizen liggen — die op ons liggen en zitten en lopen te wachten.

Natuurlijk is er veel hulp en begeleiding nodig om de, eerst bevende, voeten te zetten op dit pad (later zullen we niet wéten, hoe rijk we er, zelf, mee geworden zijn).

Veel spreekuren van predikanten enz. zullen nodig zijn, want er moet veel advies worden gegeven. Om deze adviezen te kunnen geven, zullen zoiets als stoomcursussen — men zal mij dit wel erg nuchtere woord ten goede willen houden — moeten worden gegeven. Predikanten, die blijk hebben gegeven, dat ze hier bijzondere gaven voor hebben, zouden misschien in een etherleergang kunnen doorgeven, wat ze zelf doen en proefhoudend hebben bevonden.

(Hierbij graag een opmerking: dat we toch niet het allerbeste de vijand laten zijn van dat wat ook al heel goed is; dus geen onnodige offers brengen aan hoogwetenschappelijkheid en dgl.).

Voor verdere stof komen naar mijn mening in aanmerking:

tijd-onderwerpen (om staande te kunnen blijven, koers te kunnen houden, moed te herwinnen enz.);

hoe komen we tot een krachtiger gebedsleven in de Kerk;

wat moeten we weten en wat kunnen we misschien leren van de Pinksterbeweging;

idem van Taizé en dgl.;

de betekenis van Uppsala; vooral ook die nieuwe leefvorm;

de wereldhulp.

Zelfs over het oorlogsprobleem zijn n.m.m. zinhebbende en erg nodige dingen te zeggen, waar ieder winst mee kan doen, wèlk zijn standpunt dan ook is (wel komt het er dan op het uiterst op aan, de schat aan wijsheid die we bezitten, te bundelen; tegen elkaar in drijven is ontzettend gemakkelijk, dat kunnen we overal, in de wetenschappelijke kringen evengoed als in het oerwoud; maar de Kerk moet iets beters kunnen vinden).

Idem misschien: geweld als middel tot verbetering.

Tenslotte lijken mij gewenst:

1. een bord voor notities en dergelijke;
2. enkele minuten stilte na de preek, misschien met zachte eenvoudige muziek (meditatie, eigen stil gebed, iets noteren);
3. afwezigen ontvangen de preek schriftelijk thuis, evenals ook aanwezigen die het wensen, een exemplaar kunnen ontvangen.

Opdat niemand onzer onwetend blijven van dingen, die we niet kunnen missen, zonder eigen en anderer grote schade en zonder blijvende zwakheid van **de Kerk."**

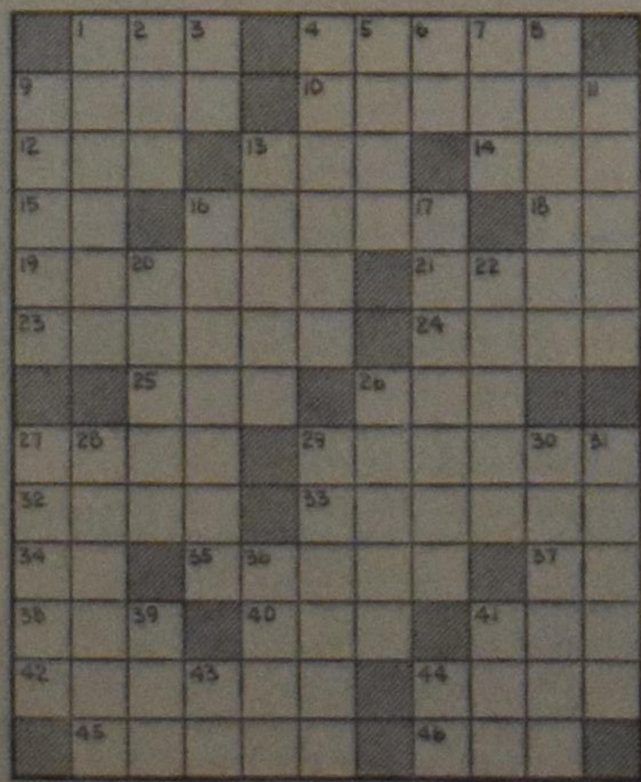

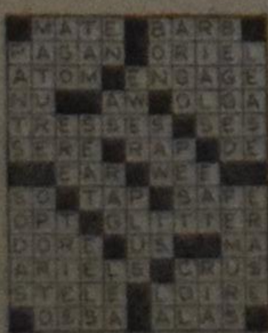
WORLD WAR I PILOT, 83-year-old Tom Williams, took a Tutor jet for a spin prior to the opening of Canadian International Air Show at the CNE waterfront. Williams, a flier for 53 years, was shot down in 1917 by the Red Baron's men while flying a Sopwith Camel. As he alighted from air show jet the veteran airman laughingly said: "I think I'll take this up as a career."

CROSSWORD PUZZLE

ACROSS
1. Jocular
4. Gush
9. Compos mentis
10. Percentage levies
12. Eye part
13. Japanese coin
14. Timber-yielding tree
15. Article
16. Forward
18. Yes, in Barcelona
19. More orderly
21. Length of film
23. Warbles
24. Countess' husband
25. Salt
26. Yellow journal
27. Washes, as gold
29. To pay off
32. Fencing sword
33. Become visible
34. Pagoda
35. Sedate
37. Heyerdahl's boat
38. Small shield
40. Choose
41. Skin tumor
42. Hallowed object
44. Pieces' partner
45. Concluded
46. Type sizes

DOWN
1. Kind of dive
2. In addition to
3. Old article
4. Range critters
5. Spanish cloth
6. Guidonian note
7. Greek letter
8. Movie trailer
9. Biased view
11. Deftness
13. Separate from the cob, as corn
16. Reference works
17. Awesome
20. French river
22. Impetuous
26. Pardon
27. Rozelle and others
28. Geronimo, for example
29. Harvested
30. Wading birds
31. Resources
36. Vocal sound
39. Coffee-maker
41. Gain
43. Freudian term
44. Exist

SOLUTION to previous Crossword Puzzle

Marriage and Divorce

A Christian Statement on the Task of Government and Community

Submitted by the Christian Action Foundation to the Iowa Legislature

INTRODUCTION

We are aware that the task of the government in dealing with the problems of marriage and divorce is difficult. We also realize that no simple solutions can be found for the sometimes appalling situations which face legislative and judicial authorities. Some experts, feeling that existing divorce laws are too rigid, argue that a marriage which has disintegrated should be dissolved legally. Consequently, they plead for modification and liberalization of divorce legislation which will mitigate the mental suffering of those who now seek but cannot obtain a divorce. Other experts, wishing to place more emphasis on the aspect of reconciliation through counselling, argue that the divorce laws should be revised to empower the state to establish special marriage courts which can insist on a period during which counseling and reconciliation attempts are made before the divorce is granted.

In contemplating such legislative changes, we feel that serious attention should first be given to several basic considerations.

THE BASIC PROBLEM

In this imperfect world many people cannot cope with their problems; they need help and this fact is especially true in dealing with marriage and family problems. When a nation, and its citizens, wilfully violate those ordinances of God provided by Him to regulate life, that violation can only result in misery and sorrow. Suffering and possibly even death (suicide) will increase if we allow life-destructive motivations to obtain legal status in wrongly liberalized divorce laws. Laws calculated to make divorce easier to obtain will not eliminate unhappiness but, in fact, will increase the amount of suffering. When a divorce can lightly be obtained, domestic life will no longer enjoy the peace and stability necessary for the normal, fruitful functioning of human life in society. Superficial divorce legislation will lead to irresponsible marriages which, in turn, will foster destructive attitudes toward marriage fidelity and family obligations. The alarmingly high divorce rate in our nation is directly related to this disastrous trend.

As a result, an aura of insecurity is increasingly enveloping more and more homes and an ever increasing number of deserted spouses and innocent children are experiencing the psychical shattering pain and suffering caused by the dissolution of marriages. For the Christian ideal of the sanctity of marriage is substituted the notion that no higher justification is needed for marriage than the temporary consent of the two parties involved. We believe, moreover, that stringent government regulations have discouraged counseling services to recognize the underlying spiritual dimensions of marriage problems.

SOME UNDERLYING CAUSES

At least two streams of thought have contributed to the present day situation and have led to an incorrect, inadequate evaluation of the institution of marriage.

The first one is a humanistic, rationalistic one which views marriage merely as a **civil contract.** According to this "natural law" theory, the only requirement for marriage is the consent of the parties concerned and the subsequent ratification by civil law. By a reverse process then, these parties, by mutual consent and the subsequent annulment by civil law, can cancel the marriage contract. We believe that civil legal satisfaction is essential but secondary to the necessary norm for marriage, viz. a life-long ethical union of mutual loyalty.

The second stream of thought is represented by nineteenth century romanticism which reacted against this mechanistic, legalistic view of marriage by stressing and absolutizing **erotic conjugal love** as the only essential factor in the marriage relationship. According to this view too the norm for marriage is found in man and no higher justification is necessary.

The culmination of the above mentioned views became shockingly evident in the ideas advocated by the proponents of the New Legality and the New Morality, and in the widely held view that marriage is inherently terminal and the the obligation to fidelity is only incidental. These views have led to the greatest crisis the family of the Western world has faced.

TOWARD A PROPER UNDERSTANDING OF MARRIAGE AND A COURSE OF ACTION

Marriage is God-ordained institution in which husband and wife must seek to obey the norms for marriage and family relationships for the well-being of themselves, their children, and society. These norms do not reside in either one of the parties concerned in a union, but in the will of God for man as expressed in the Bible. Hence the majority of the problems which arise from a rationalistic, man-centered and man-made morality cannot be solved apart from the deeper spiritual and moral needs of those involved.

We are fully aware that the government has to deal with a citizenry of which a segment does not ascribe to the above assertions. However, we believe that every instance of disobedience and irresponsibility in regard to God's marriage ordinances will surely result in suffering and anguish, regardless of the perpetrator's convictions as to the nature of marriage. We also believe that all proposed solutions for marriage and divorce problems must be cognizant of the fact that marriage is not merely a civil contract or a union sanctified by the mutual love of two people but that marriage is of divine origin.

We do not deny the government's right to establish divorce laws nor do we question the necessity of revising or updating those laws. These laws are necessary because of the "hardness of man's heart". However, the laws should not license sin but curb it. Justice should regulate public, legal relationships and guarantee a marriage in which the oppressed, the innocent victims are to be defended and protected to the utmost. Justice must be seen first of all in the context of positive freedom: free to live, free to keep marriages intact, free to create the conditions for a healthy culture, free to remain living with one's own parents, free to solve marriage problems without using too easily accessible divorce machinery.

The State must administer justice but it is scarcely the ideal social body to deal with the fundamental moral and religious matters which lie at the root of the institution of marriage and the problem of divorce. To allow the state and its courts to take charge of these areas of life is a dangerous course of action with far-reaching consequence which may aggravate rather than alleviate the problem.

The state, wishing to remain religiously impartial, has generally argued that social services should be divorced from moral and religious convictions. The result has been that marriage counseling and family guidance has been cut off from the spiritual fiber and moral power so vital for the successful functioning of a mentally and psychically hygenic community. The unjust and unwarranted drive for "neutrality" to satisfy a militant atheistic minority has effectively stopped the well-spring of healing power so desperately needed to cope with the problems of our nation. We urge, therefore, that the State appeal to all faiths and non-state agencies to provide marriage counselors who will appeal to the religious roots of those with marital problems. We feel that our nation should engage in a serious reflection on the true nature of marriage, its consequences and its context in society. Such a study must include a re-orientation of the welfare services. The best solution for curbing the high divorce rate and the inevitably sad consequences of divorce is to save the marriages. This will require counseling services in harmony with the religious convictions of the people and the specific backgrounds of the marriage partners. Man is constituted as an integral human being in whom no part of life can function in isolation of the rest of that indivisible life.

The genius of a truly just, free, pluralistically democratic society does not lie in silencing any of the faiths present in the nation in regard to public life, but in providing legally such conditions that the Christian faith can also be given its proportionate share in being a blessing for the nation and the world. The Christian segment of the population can then once again make the forgiving, healing grace of God, in Christ, available to all who will accept it for a cure of the causes of marital anguish, not the symptoms only.

SPECIFIC RECOMMENDATIONS RE SENATE FILE NO. 4

We submit that the preceding remarks have a direct bearing on Senate File No. 4. We are appreciative of the intents of this proposed legislation. The attempt to reconcile marriage partners by establishing family courts is laudable. The same may be said of the manifest concern for the wellbeing of the children who are the victims of marital distress. We acknowledge the wisdom of removing the doctrine of recrimination and the adversary nature of divorce proceedings since they are hindrances to conciliatory efforts and since adultery and desertion are often symptoms of problems in a marriage rather than the poblems themselves. We also appreciate the provisions intended to make certain that the bill will not result in facilitating quick and easy divorces.

However, we have certain reservations concerning some aspects of Senate File No. 4.

In studying Senate File No. 4, we found that "The Final Report of the Divorce Laws Study Committee" was a useful aid in determining the purposes of the bill, but we also felt that the legal terminology of Senate File No. 4 does not sufficiently emphasize one of the intents of the bill — that of reconciliation. Hence we suggest that greater emphasis be placed on that purpose to aid the family court judges in their interpretation of the bill should it become law.

Secondly, we feel that greater emphasis should be placed on the utilization of every available religious counseling service whenever and wherever possible. As the proposed bill is now worded, "the counselor may recommend to the parties that they consult" various agencies among which are listed "religious agencies or clergymen" whenever, "in the judgment of the counselor and the court, the interest of the parties would be served" (Sec. 16, p. 12, 11. 11, 14, 15). We feel that the tentativeness of wording will lead to a minimization of the use of such services; we believe that religious counselling can and should play an important part in all attempts at reconciliation and that hence councelors should always recommend the utilization of such agencies in harmony with the parties' religious background.

Thirdly, we cannot help but be concerned with the provision for the waiver of the sixty day reconciliation period and the sixty day waiting period if, in the judgment of the court, immediate action is imperative. While we realize that in a few cases the situation may seem to demand such drastic action, surely other alleviating interim actions could be initiated in many cases and immediate action should be limited to cases of extreme emergency only. Misuse of this waiver provision could lead to "quickie" divorces, and we feel that the reconciliation period and the waiting period should never be waived, because we cannot conceive of a situation where such haste would be imperative and because this waiver undercuts the very purpose for which the family courts and conciliatory efforts are intended.

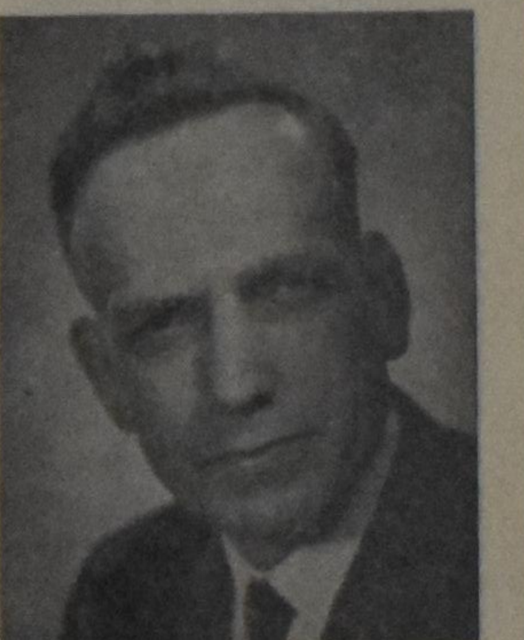
Finally, we feel that at least one phrase in the proposed bill is ambiguous and should be explicated since it is basic. Section 39, 11. 26-29 states that "a decree dissolving the marriage may be entered when the court is satisfied from the evidence that there has been a breakdown of the marriage relationship to the extent that the legitimate objects of matrimony have been destroyed . . . ." What precisely is meant by "the legitimate objects of matrimony?" Since the exact meaning of this phrase will be crucial in determining the point at which a marriage is so hopelessly marred that dissolution is the only recourse, we feel that this term should be defined carefully.

ALL THIS is submitted to our Legislators in the confidence that the Christian ideals of responsibility, justice and compassion benefit every segment of society, and will, when honored by the judicial authorities in the land, create harmonious conditions for the well-being of all citizens.

DINNER TIME PET—Albert, a 7-foot alligator, visits the home of Walter Grubbs in Tomoka Oaks, Fla., twice a day to be fed. The 'gator lives in a slip at the rear of the house and calls for his meals by a series of grunts. It was a 2-foot baby when the Grubbs family moved in nine years ago.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements ... $4.00
Engagement-announcements ... $4.00
Marriage en anniversaries ... $6.00
Notifications of death ... $5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With great joy en thankfulness to our Covenant God, we announce the birth of our daughter

ANNETTE ELAINE

August 28, 1969.

Ray and Rose Vanderschaaf (nee Wiersma).

483 Chesterfield Ave.,
Duncan, B.C.

With thanks to the Lord, we gratefully announce the birth of our son

JEFFREY NICOLAAS

born August 30, 1969.

A brother for Kenneth.

Peter and Lena Kiers.

557 Geneva St.,
St. Catharines, Ont.

With gratitude to our Lord, the Giver of Life, we are pleased to announce the birth of our son:

ANDREW JAMES

A brother for Nim and Helen.

Kees & Liz Vreugdenhil (nee Alkema).

September 3, 1969.

66 Lincoln Rd.,
Chatham, Ont.

With great joy and gratitude we inform you that the Lord has blessed us with the birth of a daughter

GERALDINE JOYCE

Mr. and Mrs. John Hiemstra.

A sister for
Annette
Ida Johanna
Sylvia
Johanna
Thelma
Jennifer
Ann Rita.

Box 92, Telkwa, B.C.

Mr. & Mrs. John DeGroot of Sarnia, are pleased to announce the marriage of their eldest daughter

TENA
to
MARTEN VRIEZE

son of Rev. & Mrs. Maarten Vrieze from Oak Forest, Illinois.

The marriage took place Saturday, September 6, 1969 in the First Christian Reformed Church in Sarnia, with Rev. Maarten Vrieze officiating.

Mr. and Mrs. William C. Hoeijenbos of 194 Gary Drive, Weston, Ontario wish to announce the marriage of their second daughter

GERDA ANTOINETTE
to
Mr. NICOLAAS VANDER MEER

son of Mr. and Mrs. W. Vander Meer of Barrie, Ontario.

The wedding will take place D.V. on Saturday, September 20, 1969 at 3 p.m. in the Second Christian Reformed Church, Rexdale, Ontario.

Rev. John J. Byker officiating.

Future address:
135 Peel St., Barrie, Ontario.

A NOTE OF THANKS!

We appreciate that so many people remembered our 40th wedding anniversary. Thank you for your gifts, cards, and congratulations.

Ps. 116:12.

Mr. & Mrs. A. YPMA.

Picton, Ont.

1929 — 1969

The Lord wiling, on September 25, 1969 we hope to commemorate with our parents and grandparents

BERTUS PRINZEN
and
LAMBERDINA W. PRINZEN—WASSINK

their 40th wedding anniversary.

That God may bless them and spare them for each other and for us, is our prayer.

Their thankful children:
John and Rita Prinzen, Niagara Falls, Ont.
Henry Prinzen and Florence (engaged), Jarvis, Ont.
Albert and Gery Prinzen, Brantford, Ont.
Bill and Trudy Prinzen, Kingston, Ont.
Thea and Henry Kaeming, Simcoe, Ont.
Trudy and John Kloet, Jarvis, Ont.
Wilma and Ralph Karsten, Simcoe, Ont.
and 22 grandchildren.

Jarvis, Ont.

Opportunity to congratulate them will be on Friday, September 26, 1969 in Jarvis Community Hall after 8 o'clock p.m.

Vrijdag 29 augustus 1969 heeft de Heere in Zijn ondoorgrondelijke wijsheid plotseling tot Zich genomen mijn lieve man, onze dierbare vader, schoonvader en grootvader

DIRK LAURENS DYKXHOORN.

Zijn leven was Christus, zijn sterven gewin.

Mrs. C. Dykxhoorn—Van de Lugt, R.R. 7, Tillsonburg, Ont.
M. Bremer—Dykxhoorn.
H. Bremer, Aylmer, Ont.
T. Dykxhoorn.
C. Dykxhoorn—De Groot, Brownsville, Ont.
L. Dykxhoorn.
T. Dykxhoorn—De Vries, Aylmer, Ont.
D. Dykxhoorn, R.R. 7, Tillsonburg, Ont.
J. Dykxhoorn.
H. Dykxhoorn—Jansen, Barrie, Ont.
en 10 kleinkinderen.

The Men's Society of the Aylmer Christian Reformed Church, express their deep sympathy to Mrs. D. Dykxhoorn and the family with the sudden passing away of their beloved husband and father

DIRK DYKXHOORN.

May the Lord comfort them in their sororw.

Aylmer, Ont.

August 29, 1969.

Today our Heavenly Father translated to His eternal Home our beloved husband, father and grandfather, at the age of 49,

UBEL VANDERLAAN.

"For we know that when this tent we live in — our body here on earth — is torn down, God will have a house in heaven for us to live in, a home he himself made, which will last for ever."

H. Vanderlaan—VanderMolen.
Embro:
Henry and Sadie Post, Eddy, Helen, Jenny, Carol Ann.
London:
William and Wendy Westerik, Yvonne, Debra.
Exeter:
Albert and Jean Vanderlaan, Allan.
Exeter:
Tina.
Exeter:
Wilma.

Exeter, Ontario.

September 5, 1969.

"'k Zal eeuwig zingen van Gods goedertierenheên."

Op 1 september 1969 heeft de Here, na een langdurige ziekte, tot Zich genomen onze lieve man, vader en grootvader

AUKE MIEDEMA,

op de leeftijd van 77 jaar. Na een gelukkige echtvereniging van 52 jaar.

Fort William, Ont.:
Mrs. A. Miedema—De Vries.
Jack en Betty Miedema.
Jetske en Keimpe Terpstra.
Durk en Pietsie Miedema.
Sneek, Nederland:
Johannes en Rinnie Miedema.
Dunnville, Ont.:
Rita en John Riebot.
Fort William, Ont.:
Rennie en Joe Vanden Broeke.
En kleinkinderen en 1 achterkleinkind.

Fort William, R.R. 2, Ont.

Op de eerste September 1969 nam de Heer tot Zich een getrouw lid en geliefde broeder

Mr. AUKE MIEDEMA,

op de leeftijd van 77 jaar.

Wij zijn "onze lieve Heer" dankbaar voor het vele werk en inzicht dat hij aan ons als mannenvereniging heeft gegeven.

Zijn kinderlijk geloof zij de familie tot troost en ons ten voorbeeld.

"Onderzoekt de Schriften".

Fort William, Ont.

SINGLE MAN WANTED

for work on modern dairy farm. Starting September 20. Live in. Phone 957-3781 (area code 416).

ROOM AND BOARD AVAILABLE

for two gentlemen. Burlington, Ont. Call 634-5749.

HOLLANDS RUSTHUIS

Chr. Ref. tehuis voor ouderen in prettige omgeving. Voor nadere inlichtingen: Tel. 895-4944, of schrijf Mr. & Mrs. J. J. Middel, 44 Eagle St., Newmarket, Ont.

Christian young lady would like to

CORRESPOND

with a gentleman between 23-26. Letter to # 2198, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ontario.

Sincere young lady would like to

CORRESPOND

with a gentleman between 26-30. Letters in English or Dutch to # 2197, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Wanted:

YOUNG SINGLE MAN

for dairy farms. Good board and high wages for experienced man. Apply Curtis Dale Farms, R.R. # 1, Fort Erie, Ont.

Te koop:

150 ACRE FARM

Best land met 18 acre bos, grote barn. Nieuwe stallen voor plm. 250 mestvarkens. Ruimte voor veel zeugen. Gloednieuwe harvester. Mooi stenen huis, 5 slaapkamers, bad, oil furnace. 1 Mijl vanaf harde weg, 7 mijl vanaf town. Brieven onder nummer 2199, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Nursing Home in midwestern Ontario requires a

REGISTERED NURSE

Must be reg. in Ont. To take charge of Nursing Home. Living quarters available. Letters with references, please. Write to No. 2200, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

---

360 Acres Dairy Farm

met groot melkcontract, aan harde weg, 4 mijl vanaf Dunnville, Ont. Twee goede huizen, van alle gemakken voorzien. Grote moderne barn, barn cleaner, 3 silo's, alle nodige machines, in goede staat. 125 stuks Holstein vee. Vraagprijs $175.000, met $60,000 down.

Jack Bylsma
REALTOR
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

FARMS FOR SALE

200 acre dairy farm with 1,125 lbs. of milk quota, all purebred holstein cows, only 5 miles from Woodstock. One of the best farms on the market.

100 acre dairy farm with 30 purebred holstein cows, cows are on rubber, stable cleaner, manure pit. Is a going concern, good machinery. Be sure to see this one.

150 acre dairy farm with cows and machinery. 142 acre workable. It's good.

300 acre, 8 miles from town, dairy and beef setup. 1,000 lbs. milk quota, all automatic feeding, 3 big silos with feed lot.

100 acre dairy farm, 50 registered cows, 3 silos with unloader, stable cleaner, 1,044 lbs. milk quota. Full price only $66,700.

233 acre beef farm, good land and buildings. Full price only $80,000.

For more information call

Albert Vanderkooi
at
DANI
Real Estate Limited
432 Dundas St.
WOODSTOCK, ONT.
537-6601 or at home 423-6443

"Combination"
POULTRY FARMS

We have several very interesting "two-strings-to-your-bow" farms listed. Samples: (1) 40,700 sq. ft. for broilers AND turkeys. (2) 40,000 sq. ft. for turkeys AND new accommodation for 10,000 cage layers. Also farms with crop, beef and broiler possibilities. For details check with

FRED W. BRAY
J. KERN Real Estate Ltd.
665 James St. S., Hamilton
389-1381 (Home phone 389-0344)

GREENHOUSE and ACREAGE

Brampton area, approx. 6,000 feet of glass, located on 6½ acres of excellent garden soil, with some fruit trees. Fully equipped. Boiler capacity will allow for considerable expansion. Ample water supply. Modern brick bungalow. A sound investment, plus good opportunity for the aggressive family.

Call or write

HANK LUIMES

Gordon A. Hutchison Ltd.

REALTOR
29 Queen St. East,
BRAMPTON, ONT.
Phone 451-3520
Toronto: 677-1714

Women's Day

In the church at West Flamboro, the Federation of the Free and Old Christian Reformed Ladies Societies held their third annual meeting on Wednesday, June 11, 1969. It was a beautiful day. The members of the Ladies Society of the host church were ready when the first visitors arrived. It did not take long before the spacious basement was filled. We all felt at home right away.

At 10.30 a.m. the president, Mrs. J. Overduin opened the meeting. We sang Psalter 268 all stanzas. The president led in prayer. From the Word of Gods he read John 12:35-60. Warm words of welcome were spoken. Mrs Noordegraaf and Mrs J. Westerink received a special word of welcome.

Christ, Mrs. Overduin said, is the light of the world. He exhorts us to believe in the light, to believe in Him that we may be the children of light. We must hear Him, that is, we should take His message to heart. The Jews refused to hear and the judgment of God came upon them. Their eyes were blindened and their hearts hardened. But those who heard, who believed on the Lord Jesus received the light. Through the bond of faith and love they were united with Christ. Let us therefore ask the Lord for the grace to believe in Him and to be united with Him. Then the words of the poet also become ours: "Grant life unto my soul, O Lord, I pray."

The annual reports were read. Mrs. Pronk brought the best wishes from the churches in the West. The Ladies Society of Toronto sang several songs for us.

The speaker for the morning session was Rev. C. Pronk. "The Infallibility of the Word of God" was his topic. The speaker pointed out that very early in its history the Christian church confessed the infallibility of the Word of God. On the basis of 2 Tim. 3:16; 2 Pet. 1:21 and other texts he maintained the divine authority of Scripture. Even during the Reformation this infallibility was generally accepted by the church. The debate then centred around whether there is one or two sources of authority, viz. Scripture and tradition. "We receive all these books," the Reformed Fathers confessed, "and these only, as holy and canonical, for the regulation, and conformation of our faith" (Belgic Conf., Art. 5).

The inspiration of Scripture is not mechanical but organic. The men of God were moved by the Holy Spirit. Thus there is a human element but this "element" does not make Scripture a product of man. It is the Word of God and therefore is it infallibie. This the church maintained till about the middle of the 18th century.

Then divine authority of Scripture was no longer accepted. In the past the Word of God was taken apart but today the critics are more subtle. Stress is laid upon the message of the Word of God which comes to us in man-made wrapping. The first chapters of Genesis and other parts of the Bible belong to this wrapping. Many only accept the authority of Scripture in matters concerning salvation. Instead of conforming to the Word of God, many seek to conform Scripture to the taste of modern man.

What do we need today? We must not only confess the infallibility of the Word of God but we must also honour it in our daily life by submitting to it. The Holy Spirit must open our eyes and our hearts, as Calvin points out. If we hear God's voice, if we through the Spirit find the Lord Jesus as our Saviour in the Word of God: then we also love the Bible in its totality. For it points us to and speaks of Christ in different ways. There are questions which remain but the Spirit leads into all truth. The Spirit bears record that God and His Word are reliable.

We answered by singing: "O Let Thy Spirit be my constant aid."

Many questions were asked and answered.

Mrs. Groen recited the poem, "Nothing is Hid." We sang once again after the collection for the Bible League was taken. Rev. Pronk closed the morning session.

Buffet-style lunch was served at a very reasonable price. The service was excellent. All honour to the ladies of West Flamboro.

Rev. A. Stehouwer reopened with prayer. The choir of Vineland sang several songs.

The speaker for the afternoon session was Mrs. Pronk. She spoke about "Segregation." Segregation means apartness, separation of the races, of black and white. The laws of the United States and Canada legislate against discrimination. However, they cannot legislate against prejudice which resides in the heart. Prejudice concerns our feelings and emotions. Many people believe without any basis for their belief that the negro is inferior.

The American negro problem has its roots in slavery. The negro was regarded a little more than an animal.

After the civil war the Southern States passed laws upholding separation in every area of public life. Economic pressure too was used. This situation lasted until the 1950's and 1960's. Presently changes are taking place through revolutionary methods. However, prejudices and discrimination are still with us today.

The church too has failed in facing the racial problem. Paul's statement in Acts 17 that all nations of men are of "one blood," the church has not taken seriously. The Bible does not condone prejudices. The Lord Jesus came to seek and to save sinners, black and white sinners. He calls both to faith and repentance. God is no respecter of persons. Hence prejudice is a sin. What we all need is regeneration. In Christ there is neither Greek nor Jew, neither bond nor free, black nor white but He is all in all.

The questions about this topic Mrs. Pronk hopes to answer in the League paper.

Mrs. Luth recited the poem, "I Am Debtor" by R. M. M'Cheyne. The roll call was taken. A few other matters were discussed.

We sang Psalter 383. Mrs. Pronk closed the meeting with prayer.

We went home refreshed physically and spiritually. Amidst the brokenness of life caused by sin, there is the unity of faith. Amidst the prevailing darkness, there shines the light of Him who said: "I am the light of the world." May we by the grace of God seek and receive this light, then alone will we be able to let our lights shine in this world of darkness. The Lord is good indeed.

J.S.

HOLLAND STORE, 2542 Weston Road, WESTON, ONT.
vraagt
WINKELJUFFROUW
full or part-time, liefst Hollands sprekend.
H. VEURTJES.

Zie de complete lijst van
PREMIEBOEKEN
voor het aanbrengen van nieuwe abonnees, op bladzijde 12 van dit nummer.

Immediately required
A DRIVER SALESMAN
for Western Toronto.
Salary plus commission, fringe benefit.
Pleasant working conditions.
For further information call Mr. H. Postma, % W. & H. VOORTMAN LTD., Box 206, Burlington, Ont. Phone 637-3461.

Prospect Feed Lots Ltd.
in FOREST, ONT., needs
TWO MEN
who have experience with cattle and corn. High wages and good home available.
If interested, contact Lawrence Markusse, R.R. 1, Wyoming, Ont., phone 845-3274 (area code 591).

IT HAPPENED IN A SECRET POLICE INTERROGATION ROOM

The following true story recently reached the Free World. It was told by the Christian worker who lived through it, and was sent on to us by one of our Field Directors.

An active Christian worker in a certain communist land had been arrested and imprisoned. Shortly after his arrest, he was taken from the cell and led into a Secret Police Interrogation Room. There, he found a Secret Police officer and a doctor sitting at the interrogation table. Lying open on the table was a Bible. The Christian prisoner was ordered to take a seat and the interrogation began. He was asked: "Do you believe that this book is God's Word?" He answered, "Yes."

The Secret Police official then asked him to read a certain verse. It was Mark 16:18. The Christian read, "and if they drink any deadly thing, it shall not hurt them."

"Do you believe this part of the Bible, too?" the officer demanded.

The Christian replied, "Yes."

The officer then placed a filled glass on the table, explaining, "In this glass there is a strong poison. If the book is true, as you insist, it won't hurt you. To show you we don't play with you, watch this."

The officer brought in a large dog and had the dog drink of the liquid. In a very few moments, the dog was lying dead on the floor.

The officer looked at the Christian and asked, "Do you still claim this book you call 'God's Word' is true?" The Christian again answered, "yes, it is God's Word. It is true."

"Then drink the entire glass!" shouted the communist officer, with the doctor looking on.

The Christian then knew this was the supreme test. He asked for permission to pray before drinking. They granted permission. He knelt down before the table, took the glass in his hand and prayed for his family — that they might remain steadfast in their faith.

He prayed for the communist officer and the doctor, that they might find God and become Christians also. Then, closing his prayer, he prayed, "Oh, Lord, Thou seest how they have challenged Thee. I am ready to die. But I believe in Thy Word that nothing shall happen to me. Should Your plan be different, I am ready to meet Thee. My life is in Your hands as You will. May Thy will be done."

With that, he lifted the glass and drank it down.

The communist officer and the doctor were surprised. They didn't expect him to do this, feeling he would break first. They waited for him to collapse, as had the dog. But moments passed into minutes. Minutes seemed to be hours. Complete silence filled the room. Everyone was waiting for the inevitable death.

Then, after several long minutes, the doctor made the first move. He took the arm of the Christian and felt his pulse.

It was normal.

He looked for other symptoms.

There were none.

Expressing amazement and astonishment, he continued his examination, but could find no trace of harm whatsoever. As the examination continued, the doctor became more amazed. Finally, he slumped into his seat, paused a moment, reached into his pocket and removed his Party card, tore it in half and threw it on the floor.

Then he reached out for the Bible, held it and said, "from today, I will also believe this book. It must be true. I, too, am ready to believe this Christ who did this thing before my eyes . . ."

God's Word was once again vindicated in its moment of testing.

From:
"Underground Evangelism".

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

Patricia Young Says . . .

President Nixon's eight point plan for ending the Vietnam war has brought forth some interesting reaction and speculation. **The Washington Post** of May 18th headlined their story: "U.S. eases stand on Vietnam Coalition" outlining how the Nixon administration might accept on "interim" coalition government in the South if it were "negotiated" at the Peace Table.

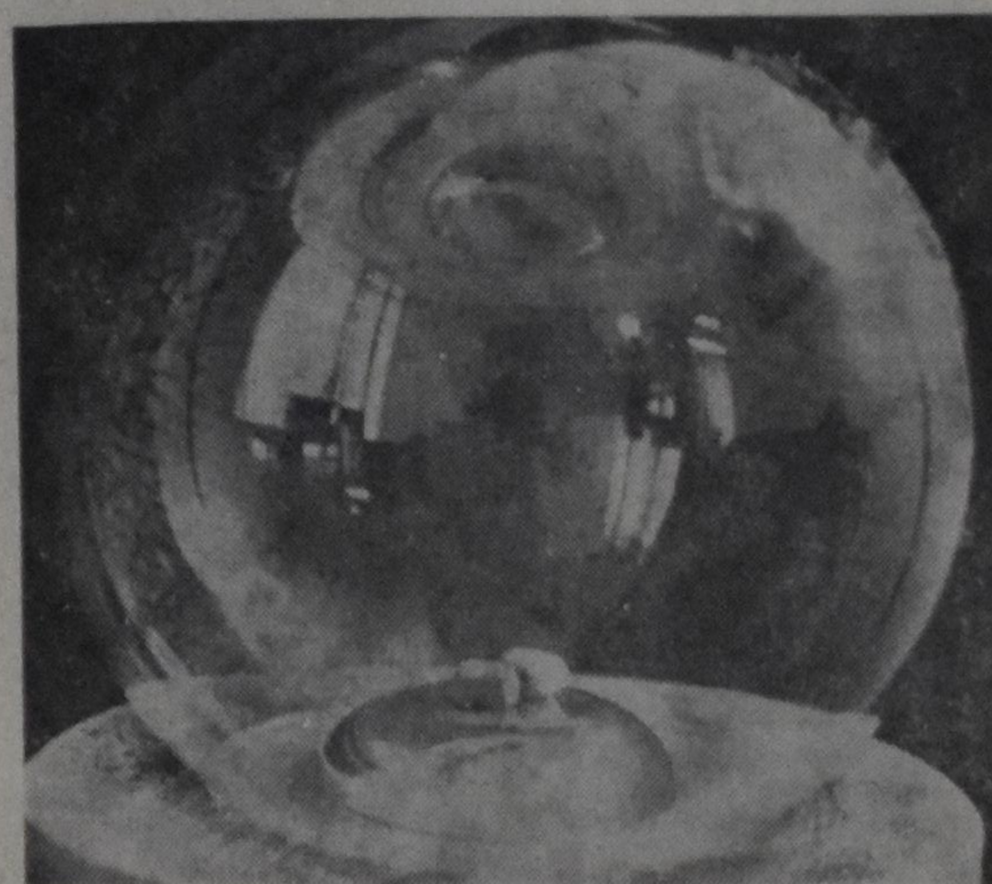
Notwithstanding the Washington Post's speculation, we do know that Hubert Humphrey said during his term of office as Vice President that it would be like "letting a fox into the chicken coop!".

At this point it would serve us well to examine the "provisional" governments set up by the Big Four at Yalta and Potsdam until democratic elections could be held under strict supervision. We have Arthur Lane, U.S. Ambassador to Poland between 1944 and 1947 telling in his book **I Saw Poland Betrayed** of men like Count Grocholski, leader of the Polish underground being charged with treason and executed five days before the January 19th 1947 Soviet-controlled "election."

The "provisional" Government of Hungary consisted of a "coalition" of 72 communists, 57 members of the Smallholders Party, 35 Social Democrats, 19 Trade Unionists and 12 members of the National Peasant Party. The result? Leaders of the two strongest non-Communist parties were "disposed of", leaving the field to the communists.

President Karlos Ulmanis of the Latvian "provisional" government was arrested and deported July 21st, 1940. In February 1948, twelve non-communist members of the Czech "provisional" Government were forced to resign and President Jan Masaryk conveniently committed "suicide" and was unmasked as a "traitor", although to this day patriots are convinced that he was murdered. The pattern has been repeated too many times to be coincidental.

Now, as we see it again in South Vietnam, supported by our home grown revolutionaries and bird-brained idealists, it is to be hoped that free men will examine the record of history and ponder on Hubert Humphrey's warning that it would be like "letting the fox into the chicken coop!"

HOME FOR MOON ROCKS. This is model of glass globe which will house moon rocks to be shipped to University of Toronto this month for scientific examination. Samples will be displayed at Erindale College. Globe may cost $3,000 for the "most expensive stones in the world."